

Om Cindarell

Nicholas Hjelmberg

*En ödmjuk skrivares observationer
om det fjärran kungariket Cindarell*

Inledning.....	4
1. Allmänt	7
2. Geografi	9
3. Historia	11
4. Folk.....	14
5. Politik	18
6. Ekonomi.....	21
7. Religion.....	23
8. Kultur.....	27
9. Familjeliv.....	29
10. Magi.....	31
Appendix 1 - Biografier	34
Appendix 2 – Seren den stores släktträd	56
Appendix 3 – Kronologi.....	57
Appendix 4 - Kartbeskrivningar.....	65
Errata	75
Errata 1 – Cindarellkrönikan.....	76
Errata 2 – Alemon och Minneas släktträd.....	80

Inledning

Pris ske Saabahl som i sin ynnest givit er ödmjuke tjänare sinnen att observera med och händer att skriva med. Hav nu misskund med min förmäthenhet att med denna enkla skrift av er låna av den tid som vi alla lånar av Saabahl.

Det har förunnats mig att få medfölja Bahran sjöfararen på en resa till det fjärran kungariket Cindarell och lära känna detta främmande land i det yttersta Norden. Min resa förde mig till huvudstaden Serena där jag beviljades audiens hos den åldrige kung Serevan VIII, vars ätt regerat Cindarell sedan kungarikets gryning. Vidare tog jag del av Cindarells samlade kunskap i Serena lärdes akademi och fick Cindars lära presenterad för mig av den gode allfader Cindarios XIV.

Min resa förde mig sedan genom Hovlands byar där jag mötte såväl cindarisk gästfrihet som vidskeplig rädsla för främlingar bland bönderna. Resan fortsatte genom mörka skogar, tätare än någon av våra oaser. Svartfolk och annat knytt korsade min väg och hade det inte varit för min livvakt Legim Järnklingas skarpa svärd hade er ödmjuke tjänares ord inte nått era ögon.

I fristaten Brödrarike fick jag närvara vid en diskussion mellan härskaren Sartor svärdsmästaren och hans fyra söner som gav en bild av Cindarells olika klasser. Den högtidlige Ragnvald talade sig varm för landsbygden och adelns ansvarsfulla styre, den övertygande Krang hävdade stadsbornas och penningens makt, den milde abboten Cihvind predikade vägledning enligt Cindars lära och den kylige Morvan lyfte fram den upplysta magin som samhällets grund.

Här lärde jag också känna andra av de många folk som bebor Cindarell, såsom de resliga jättarna, de stolta dvärgarna, de skygga vättarna och de skönsjungande nymferna. Jag beviljades också tillträde till den dolda Brödernas stad, en ynnest förunnad få.

Mer om magi lärde jag mig i Fornmark och staden Gyldes magikerakademi. Mina ciceroner i detta ämne var trollkarlarna Elrind och Sorogon, de främsta i Cindarell av detta kraftfulla skrå som av somliga ses med respekt och av andra med en fruktan som lätt övergår i hat. Jag tog också del av deras anteckningar om Andarnas hemvist, en gammal kultplats tillägnad De Gamla Gudarna. På egen

hand tror jag att jag fann denna plats, även om ryktena om dess mystiska krafter är överdrivna.

Efter en visit hos De vandrande folken nådde jag Marks huvudstad Hemm, där hertig Harald personligen visade upp sitt hertigdömes storhet och rikedom. Marks ätt är lika anrik som Hovas ätt och hertigen redogjorde för en spådom om en ny dynasti på Cindarells tron den dag den barnlöse kung Serevan VIII går bort. Mina varningar om att spådomar kan tolkas på många olika sätt klingade ohörda.

Min resa avslutades med ett besök hos alverna i Östmark och på Sagoöarna, vars odödliga minnen gav mig mina sista bitar i denna fascinerande mosaik som Cindarell utgörs av. Det är nu er ödmjuka tjänares fromma förhoppning att ni ska finna mina ord lika intressanta att läsa som jag fann de intressanta att skriva.

Vid pennen i det sexhundra-nittionde året efter Uppvaknandet

Hurin um-Alansur

Skrivare vid den store Mokhatar um-Saals hov

Men Saabahl är större!

1. Allmänt

Cindarell är ett nordligt land flera veckors seglats nordost om Saabahl. Landskapet består av berg och öppna slätter i norr, djupa lövskogar med inslag av barrskog i de centrala delarna och flacka kustområden som lämpar sig bra för jordbruk i söder. Djurlivet är rikt och varierande och ger goda jaktmöjligheter. Det platta landskapet ger havsvindarna möjlighet att blåsa långt in över landet och klimatet kan därför växla kraftigt från dag till dag.

Befolkningen utgörs nästan uteslutande av människor, men i städerna ser man ibland andra raser, främst ankor och dvärgar som är där i affärer. Huvuddelen av befolkningen bor i de större hamnstäderna som vuxit upp utmed kusten i söder. Längre norrut finns det bara ett antal mindre byar som påminner om den gamla tiden då kustborna i söder ägnade sig åt byteshandel med nomad- och barbarstammarna bland bergen i norr. I skogarna och bland bergen bor mindre grupper av oorganiserat svartfolk, men de saknar helt rättigheter och anses inte vara medborgare i Cindarell.

Sedan gammalt har jordbruk, jakt och fiske varit viktiga näringar, men på senare år har den långväga handeln ökat kraftigt och tvingat fram tillverkningsindustrier av olika slag. Spannmål, trävaror och kläde utgör de viktigaste exportvarorna medan järnvaror och olika redskap måste importeras.

Cindarell har i alla tider varit ett fattigt kungarike med en svag statsmakt och en dålig kontroll över landets olika delar. När den långväga handeln ökade försköts makten från kungahuset i Serena till köpmännen i de enskilda städerna. Detta ledde till att det borgerliga ståndet stärkte sin makt och städerna är nu i praktiken självständiga. Ett statsråd bestående av de mäktigaste borgarfamiljerna styr helt eller delvis utan inskränkningar från kungahuset. Detta har gått längst i Gylde där landets magiker har grundat en magikerakademi, något som hade varit otänkbart under monarkins envælde. Akademien har nått vida ryktbarhet och är känd även utanför landets gränser. Elaka tungor hävdar dock att den i hemlighet hyser svartkonstnärer.

För de lägre stånden och befolkningen i byarna har förändringarna dock inte förbättrat levnadsvillkoren. De flesta lyder fortfarande under kungen och de måste betala höga skatter utan att få någonting i gengäld.

Fattigdomen har lett till en utbredd vidskepelse och kriminalitet bland de lägre folklagren. Staten har svårt att upprätthålla lag och ordning i landet, i synnerhet utanför städerna, och svärd och pengar står ofta över lagen.

Många människor har därför sökt sig till religionens gemenskap. Särskilt byborna är starkt troende och därför är byprästen i regel byns styresman. Allmänt anses det att det bara finns en gud, Cindar, som uppträder i olika skepnader för olika människor. Därför accepteras så gott som alla gudar.

Trots detta ser den fattiga delen av befolkningen på främlingar med skygghet och misstänksamhet. Detta gäller främst magiker, beväpnade personer, gudsförnekare, samt folk av annan ras. Främlingar utsätts ofta för trakasserier av bönderna. Detta kan ibland övergå i rent våld och rykten förtäljer om att oförsiktiga personer har bränts på bål av uppretade bönder. Detta förnekas dock av rikets styrande.

2. Geografi

Kungariket Cindarell utgörs av en sydlig utlöpare av den karga Nordkalotten. Landet avgränsas i norr av de vilda och otillgängliga Norra ödemarkerna och i övriga väderstreck av vidsträckta hav. Öster om Cindarell ligger de skogsklädda Sagoöarna, i väster breder det okända Västerhavet ut sig och i söder ligger de Mittens riken bland vilka vårt ärorika Saabahl utgör det främsta.

Själva Cindarell har närmast formen av en hästsko som omsluter det innanhav som kallas Cindarhavet. Cindarierna själva liknar hellre sitt land vid sin gud Cindars famn och inloppet till Cindarhavet kallar de följaktligen Cindars händer.

Den västra halvan av Cindarell kallas Hovland och utgörs till större delen av bördiga slättmarker. På Hovlands östra kust ligger huvudstaden Serena samt de mindre handelsstäderna Norrport och Söderport. Inåt landet ligger flera jordbrukande byar som gemensamt kallas Sjuhärad efter de sju ursprungliga församlingar som först odlade upp landet. Den västra delen stupar brant mot havet och är inte lika tätbefolkad. Längre norrut tränger Norra ödemarkernas bergskedja ned och med undantag av Ekedal, uppkallad efter sina ekskogar, är landet här glest befolkat.

Den östra halvan av Cindarell utgörs av hertigdömet Mark. Från Norra ödemarkerna löper bergskedjan Östbergen ned, skär igenom hertigdömet från nordväst till sydöst och utgör gräns mellan Västmark och Östmark. Västmarks största stad är Hemm vid Cindarhavets kust och Östmarks största stad är Tann belägen på Cindarells östligaste udde. Västmarks forna skogar har börjat ge vika för jordbruksmarker medan större delen av Östmark ännu är skogstäckt.

I norr, mellan Norra ödemarkerna och Cindarhavet, ligger från väster till öster länen Nyhov (numera Brödrarrike, se Politik) med kuststäderna Hamon (numera Krangon) och Nya Serena (numera Morvana) samt Fornmark med kuststäderna Holma och Gylde. Befolkningen bor främst på kustlandets slätter i söder men spridda samhällen finns också i barrskogarna längre norrut.

Cindarells nordliga läge och vidsträckta kuster gör landet sårbart för naturens krafter. Obehindrade av kullar och berg blåser havsvindarna långt in över landet med stora variationer i vädret som följd. Cindarierna själva brukar säga att den bästa väderförutsägelsen är raka motsatsen till gårdagens väder. Dessa skiftningar

gagnar dock naturen och såväl buskar som träd trivs i Cindarell. Någon motsvarighet till Saabahls torra och ofruktbara öknar finns inte här.

Vädret växlar också under året med ljumma somrar, långt ifrån lika heta som i Saabahl, och kalla vintrar där nederbörden ofta faller i frusen form, någonting som jag själv bevittnat. Det lär till och med ha hänt att Cindarhavet frusit så att vågorna stannat och människor och djur kunnat gå på vattnet. Detta menar jag dock är en skröna.

3. Historia

Cindarierna räknar som vi sin tid i månvarv och solvarv. Deras tideräkning skiljer sig dock från vår såtillvida att den utgår från den långa Cinda flykts slut, den i cindarisk historieskrivning viktigaste händelsen då urhemmet Cinda övergavs och det av Cindar förlovade landet Cindarell befolkades. Denna händelse ägde rum 77 år efter Marekh um-Saals födelse – Ära vare huset Saal men Saabahl är större! Detta vårt sexhundranittionde år efter Uppvaknandet som er ödmjuka tjänare nedtecknar sina observationer räknar alltså cindarierna som sitt sexhundratrettonde år och skriver som 613 eCF (efter Cinda Flykt).

Cindariernas historia före Cinda flykt känner vi blott genom sagor och legender (se Religion). De knapphändiga källorna talar om att sju ursprungliga stammar – Salassa, Parator, Anger, Gartha, Hova, Mark och Riva – levde på den för oss okända ön Cinda. Deras samhälle tycks ha varit primitivt och de saknade kunskaper om såväl skrivkonst som järnsmide. Vid tiden för Cinda flykt drabbades ön av naturkatastrofer, i de religiösa hävderna representerade av drakormarna Nideld och Nidafrost. Det ligger nära till hands att anta att ett vulkanutbrott ödelade ön varvid röken förmörkade himlen med en lång och kall vinter som följde.

Sex av stammarna lämnade ön men den sjunde, Riva, vägrade att lämna sina fäders hem och blev kvar. Huruvida de gick under med ön eller lever där än i våra dagar vet vi icke.

De fyra första stammarna vet vi mycket lite om. Det finns lärde som gör gällande att Salassa och Parator seglade söderut medan Anger och Gartha seglade västerut. I våra annaler finns det nämligen flera noteringar om kontakter mellan våra vördade förfäder och främmande folk från havet. Den första noteringen härrör från tiden för Uppvaknandets heliga krig, en tid som sammanfaller med Cinda flykt. Saabahls outgrundliga vilja hade sänt Marekh um-Saal i exil och bringat sin profet hjälp från två främmande folk norrifrån vars namn kan uttydas till de cindariska namnen Salassa och Parator.

Stormar hade gått hårt åt deras fartyg och i utbyte mot hjälp sålde Salassa sina bröder Parator som slavar. Tack vare denna försyn kunde Marekh um-Saal återvända i spetsen för en flerdubblad skara, störta den ogudaktiga dynasti vars namn icke är värd att ödsla bläck på och grunda Saabahls heliga rike. Ättlingar till det Parator tros än idag finnas någonstans i Saabahl medan Salassa har seglat

vidare på haven sedan dess. Enligt dem själva har deras gud straffat dem med en förbannelse för deras svek mot broderfolket så att de aldrig kan finna land. Hur det än är med den saken så gör våra köpmän goda affärer med dem.

Senare noteringar i våra annaler talar om ett folk västerifrån, ett folk som själva kallade sig angarthier efter det gamla ordet för paradiset men som också kan vara sammansatt av folken Angers och Garthas namn. Detta folk kom enligt egen utsago till oss med fred men deras avsikter var onda ty efter en tid utmanade de självaste Marekh um-Saal. Ytterst krävde de ett frigivande av slavarna men då det hotade kasta tillbaka vårt rike till vårt mörka förflutna avvisades det och flera återkommande krig följde. Än idag råder fiendskap mellan Saabahl och Angarthia och många är de illdåd som tillräknas angarthierna, däribland farsoten Bleka Döden som alltför ofta gästade vårt land. Då detta fiendliga rike är stängt för främlingar vet vi icke mer om dessa folk.

Hovas och Marks öde är dock välkänt ty de seglade österut och nådde det land som de kom att kalla Cindarell, ett namn som ungefär betyder Cindars trygga boning. Enligt hjältesagorna hindrades deras landstigning av svartfolk som följde dem längs kusten. Folkhjälden Seren den store utmanade då svartfolkens ledare på envig och slog honom till marken. På den marken grundades staden Serena, varifrån cindarierna spred sig över landet.

Hjältesagorna berättar vidare om segrar såväl mot svartfolk som mot andra i vår tid okända raser. Särskilt hårda tycks striderna ha varit mot randarerna, ett folk av okänd ras som dyrkade en okänd gud. Seren den store lär ha samlat alla Cindarells folk – människor, dvärgar, jättar, vättar och alver – och besegrat dem vid deras kultplatser. Dessa kultplatser sägs ha varit portar till randarernas gud men Seren den store lät förstöra dem. Han grundade också den hemliga staden Brödernas stad, till vilken de segrande folken inbjöds att bosätta sig.

Efter sina segrar utropades Seren den store till konung över både Hova och Mark men de två folkens enighet skulle inte vara för evigt (se Politik). Efter att tronföljdsfrågan slutat med en brytning 49 eCF har landet formellt varit enat men i praktiken varit delat mellan kungen av Hova ätt i väster och hertigen av Marks ätt i öster.

De två härskande husen har sedan dess legat i konflikt och de följande hundra åren var en kapplöpning om att utvidga rikets gränser. Vid åtminstone två tillfällen har inbördeskrig varit nära att bryta ut, första gången 132 eCF vid Tåre älv mellan Nyhov och Fornmark och andra gången 314 eCF i samband med Konungens fred

(se Politik). Vid andra tillfällen har maktkampen varit mer subtil. Ett exempel utgörs av Marks försök att bryta Hovlands handelsdominans genom grundandet av handelsstaden Havsporten 219 eCF, ett annat exempel av Hovlands försök att kolonisera Norra ödemarkerna 346 eCF som svar på Marks försök att kolonisera Sagoöarna tjugo år tidigare. Endast vid yttre faror har de förmått enas, såsom under de första svartfolkskrigen 147-148 då svartfolken drevs upp i bergen.

Från det sena 300-talet blev relationerna mindre ansträngda, inte för att härskarna sökte överbrygga motsättningarna utan därför att borgarnas och städernas framflyttade positioner underminerade deras egna maktställningar. De inledande motgångarna i de andra svartfolkskrigen 427-428 var ytterligare ett tecken på kungens och hertigens svaghet och de tvingades därför ta itu med interna problem snarare än varandra. Den mystiska branden i Hemm 497 eCF gav dock upphov till anklagelser och beskyllningar från bägge sidor och rykten kom i svang om att magi höll på att bli en del av maktkampen. Både kungen och hertigen tog emellertid avstånd från dessa konster som de själva inte kunde kontrollera och magikerna själva tog med emfas avstånd från härskarnas världsliga gräl. Allfader Cindarum IV:s bannlysning kort därpå välkomnades därför av båda härskarna och än idag upprätthålls bannlysningen i Serena och Hemm.

Det efterföljande seklet inleddes sedan lugnt men övergick i och med kung Serim V:s död och den unge kung Serevan VIII:s uppstigande på tronen 570 eCF i en olycklig tid för Cindarell. Nyhov tog tillfället i akt att frigöra sig från Serena, missväxt och pest drabbade det redan hårt prövade folket och svartfolkens resning i Norra ödemarkerna ledde till de tredje svartfolkskrigen. Kungens unga drottning Alatea var dock ett ljus i mörkret, såväl för kungen som för cindarierna, och varhelst olyckorna drog fram var hon där och försökte trösta och hjälpa sina undersåtar. Sorgen blev därför stor då drottningen plötsligt försvann spårlöst år 600 eCF och trots att man sökte henne i när och fjärran så återfanns hon aldrig. Den förkrossade Serevan VIII slöt sig inom sig och lämnade åt sin duglige och hårt arbetande hovmästare Ghandor att sköta rikets affärer.

Hertig Harald av Mark var inte sen att utnyttja situationen och återuppta sin ätts gamla anspråk på Cindarells tron. Då emellertid både kungen och hertigen är barnlösa och det inte finns några andra som kan hävda släktskap med den gamle folkhjälten Seren den store så förblir tronföljdsfrågan öppen.

4. Folk

Cindarells befolkning av idag härstammar från de två stammar som nådde landet efter Cinda flykt, Hova och Mark. Hovas ättlingar bebor främst Hovland och Brödrarike i den västra rikshalvan medan Marks ättlingar bebor Västmark, Östmark och Fornmark i den östra rikshalvan. Skillnaderna mellan de två är tämligen små för en utomstående betraktare och inte ens sinsemellan håller cindarierna längre särskilt hårt på sitt ursprung. Utseende, språk och religion knyter samman Hova och Mark och det är inte ovanligt med giftermål och folkförflyttningar över gränserna. Undantaget utgörs av adelsmännen, som nog håller på sin börd och är måna om att hålla familjens blod rent.

Förutom cindarierna har också olika nomadfolk vandrat ned från Norra ödemarkerna. Ehuru dessa folk inte är besläktade så uppvisar de stora likheter med varandra och brukar med ett gemensamt namn kallas Vandrarna eller Man-Gah på deras eget språk. Till det yttre har de präglats av de hårda omständigheterna på de vidder de kommer ifrån. Deras gulbleka skinn är tjockt som för att skydda mot kyla, deras ögon och öron små som för att skydda mot blåst och deras skägg och hår går i en blågrå ton som för att få dem smälta in i omgivningen. Till sättet uppvisar de likheter såväl med alver, då de ser hela naturen som sitt hem och månar om att inte skada den, som med dvärgar, då de är hårdföra och fåordiga men fruktansvärda motståndare om de provoceras. (Se nedan om alver och dvärgar.)

Vandrarna var ursprungligen jägare och samlare men har sedermera givit sig på boskapsskötsel och föder upp djur som är främmande i resten av landet. De ses ofta föra sina hjordar till varmare trakter under vinterhalvåret och sitt namn till trots så är många av dem utmärkta ryttare. Deras klaner omfattar 50-100 starkt sammanslutna medlemmar där matriarken intressant nog innehar en ledande ställning, eftersom de äldre kvinnorna ansvarar för lägret medan de yngre ser efter barnen och männen ägnar sig åt jakt och djurhållning. De dyrkar de naturandar som de säger sig vara skapade av och många är förfarna i schamanism och animism. Vandrarna påträffas vanligtvis i Mark, där bergskedjan sträcker sig långt söderut och svartfolken är fåtaligare. (Se nedan om svartfolk.) Några av dem idkar ännu byteshandel med cindarierna men de är illa sedda och det går många historier om vandrare som gjort sig skyldiga till häxkonster och barnarov.

Enligt traditionen var Cindarell ett jungfruligt land när cindarierna tog det i besittning. Då räknar man emellertid inte de spridda klaner av svartfolk som från sina boplatser bland bergen i norr sökte sig söderut till skogarna när landet ännu var tomt. Svartfolk är en gemensam beteckning på denna brokiga blandning av primitiva folkslag som spänner från de små svartnissarna och svartalferna till de storväxta orcherna och resarna. Deras ursprung är höljt i dunkel och de har själva varken uppfattning om eller ens intresse av sin historia. Många andra folk håller dem för lägre gudars ofärdiga skapelser och synen på dem är därefter. Cindarierna betraktar dem inte som jämbördiga medborgare och de saknar helt rättigheter i Cindarell. Till och med djuren skyggar för dem och endast hårt tämjda vargar och ulvar kan förekomma som husdjur.

Hjältesagornas många episka slag mot svartfolken får emellertid tas med en nypa salt. Troligare är det att de skygga och oorganiserade svartfolken helt enkelt drog sig tillbaka till sina berg i takt med att människorna spred sig genom landet. Enstaka grupper har dröjt sig kvar och livnär sig på stråtröveri och det förekommer att mindre nogräknade personer städslar dem i sin tjänst för sina ljusskygga affärer. Men ehuru svartfolken är våldsamma till sin natur så hämmas de av sin brist på disciplin och utan en sammanhållande ledare utgör de ingen större fara för Cindarells samhällen.

Av äldre ursprung än människorna och svartfolken är emellertid de uråldriga folken alverna och dvärgarna. De vackra och odödliga alverna menar själva att de är lika gamla som världen och uppstod i den som herdar att sköta och skydda den. De lever i fullständig harmoni med naturen, något som väl illustreras av det alviska ordspråket att en alv lämnar inga spår. Detta kan tolkas såväl bokstavligt, en alv är så gott som omöjlig att spåra oavsett terräng, som bildligt, alver vinnlägger sig om att i sina liv nyttja naturen så lite som möjligt. Således hugger de aldrig ned levande träd och dödar aldrig djur för nöjes skull. Mot andra intelligenta varelser, i synnerhet de mot naturen hänsynslösa dvärgarna och svartfolken, kan de emellertid vara skoningslösa.

Odödligheten har gett detta folk en nedlåtande syn på andra mer kortlivade raser och de är fullständigt likgiltiga inför människors liv och öden. Dock fascineras de av våra starka känslouttryck och de jämför dem med eldar som förmår flamma upp trots, eller kanske på grund av, vetskapen om att snart bara aska återstår. Cindarells alver seglade till Cindarell österifrån, från sina boningar på Sagoöarna. De bredde ut sig ända till skogarna i nuvarande Brödrarrike och Fornmark och

deltog i Seren den stores kamp för att rena Cindarell. Sedermera har de emellertid dragit sig undan människorna till Östmarks skogar.

Besläktade med alverna är likaledes odödliga folk som de små bevingade älvorna, de skönsjungande nymferna och de förföriska sjöjungfrurna. Dessa folk kallas med ett gemensamt namn för älvfolk. Älvorna, nymferna och sjöjungfrurna stannade visserligen kvar i Cindarells centrala delar men är inte lika talrika som alverna och så skygga att många människor ser dem som väsen som hör sagorna till.

Dvärgarna är nästan lika gamla som alverna och räknar sin härkomst från urberget självt. Det är ett stolt och högdraget folk som för sitt liv och sin välgång bara lutar till sig själva. De har en stark sammanhållning och det är mycket svårt för utomstående att komma in i deras gemenskap. Icke desto mindre händer det att människor vinner dvärgars respekt och om vänskap uppstår har den lycklige fått en trofast vän för resten av sitt liv. Den mest kände dvärgvännen är naturligtvis Seren den store, som fick dvärgarnas hjälp i sin befrielse av Cindarell.

Till skillnad från alverna är inte dvärgarna odödliga men de är mycket tåliga och långlivade och det är ovanligt att en dvärg dör av hög ålder. Det är i stället på slagfältet de ofta finner sin dödsbädd, ty de utkämpar ständigt strider mot svartfolk och andra underjordens fabor och de är kända för sin styrka och sin disciplin. Dvärgarna har en enastående förmåga att forma sten och metaller. Vapen och redskap av dvärgsmide är av ypperlig kvalitet och deras uthuggna boningar under nordvästra Cindarells berg är långt skönare än något våra stenhuggare och skulptörer kan återkomma.

Dvärgarna räknar sig till stenfolket, till vilket också de väldiga jättarna och de små tomtarna hör. Jättarna är dock betydligt mer primitiva, något som sägs bero på att de vuxit ur sina berg och förlorat kontakten med sina rötter. De livnar sig i stället på jordbruk och skyr vanligtvis kortväxta folks sällskap, även om de på sin tid kämpade på Seren den stores sida. Om tomtarna vet vi inte mycket då de sällan visar sig för människor. Bönder på landsbygden hyser dock djup respekt för dem och menar att de som håller sig väl med dem får deras hjälp medan de som förolämpar dem drabbas av olyckor.

Till de mer omtvistade folken hör vättarna och trollen. De flesta räknar dem till svartfolken men själva ser de sig som egna folk och beblandar sig sällan med de övriga svartfolken. Vättarna är de mest organiserade av svartfolken och deras samhällen kan bestå av hundratals individer med specialiserade arbetsuppgifter.

Till sitt levnadssätt påminner de om dvärgarna såtillvida att de söker sig till grottor och ägnar sig åt att bryta malm och smida metaller. Deras grova hantverk kan emellertid inte jämföras med dvärgarnas höga konst. Vättarna bebor främst norra Cindarells berg och sägs ha slagits med Seren den store men har idag ingen kontakt med människorna.

Att trollen håller sig för sig själva är lika mycket deras eget val som andra svartfolks val. Deras anskrämliga och illaluktande yttre och vilda och oberäkneliga natur gör att de inte ens själva sluter sig samman i större skala. I stället lever de i små grupper utspridda i Cindarells skogar, där de sällan ses på grund av den dödliga fara som solens ljus utgör för dem. Trollen uppvisar stora skillnader i storlek och utseende men har det gemensamt att de är mycket sega och att deras sår läks mycket snabbt. Troll är därför oerhört svåra att döda och hade det inte varit för att de också är mycket dumma så hade er ödmjuka tjänare inte levt att berätta om dem.

Utöver dessa så finns det berättelser om forntida folk som skiljer sig helt från de folk vi känner idag. Hit hör de krabbliknande skoloperna från havens djup, de apliknande thurerna från trädskronornas toppar, de märkliga insektoiderna, som till utseende och samhälle påminner om de betydligt mindre myrorna, samt de med reptilerna besläktade randarerna, det mystiska och avgudadyrkande folk som Seren den store sägs ha besekrat i Cindarells gryning. Då dessa folk numera är utdöda ämnar jag dock inte uppta er tid med dem.

5. Politik

Av tradition styrs Cindarell av en kung av folkhjälten Seren den stores ätt. Under sig har kungen adelsmän av olika rang som företräder kungamakten i landets olika delar. Denna tradition härrör från tiden före Cinda flykt (se Historia), en hård tid som skapade ett behov av starka ledare. Var och en av de sju ursprungliga stammarna utsåg den starkaste bland sig till hövding. Hövdingarna stärkte sin makt genom att omge sig med en hird av dugliga män och därmed lades grunden till dagens kung och adel.

Under Cinda flykt var det bara två av stammarna som nådde Cindarell, Hova och Mark, ledda av folkhjälten Seren den store. Seren den stores härkomst är höljd i dunkel men hans gärningar är oomtvistade och efter att Cindarell befriats från svartfolk och avgudadyrkare så utsågs han till landets förste konung under namnet Seren I.

Seren I fick två barn, sonen Serevan med drottning Hviska av Hova och, sedan den första drottningen dött i barnsäng, sonen Serald med drottning Mariska av Mark. När Seren I lämnade Cindarell för att söka efter de förlorade stammarna styrde hans söner vidare i faderns namn. Rykten förtäljer att Seren I under sitt sökande skulle ha fått en dotter men även om många hävdar släktskap genom detta led så är inget känt om folkhjältens vidare öden.

Till en början kom bröderna överens men med tiden uppstod slitningar. När de själva gifte sig och fick söner och Seren I aldrig återvände så ledde frågan om tronföljden nästan till en brytning mellan de två ättehuvudena. Serevan och hans drottning Hvanna förordade sin son medan Serald och hans drottning Heralda förespråkade sin egen son. Som för att understryka sina anspråk hade båda sönerna givits namnet Seren II.

Emellertid drabbades båda ätterna av överraskande dödsfall då Cindar inom loppet av några dagar kallade till sig drottning Hvanna och kung Serald. Änkemannen Serevan och änkan Heralda sökte då bilägga tvisten genom att gifta sig med varandra men tronföljdsfrågan förblev olöst. Sagorna berättar om hur kungen och drottningen lät sönerna tävla mot varandra för att visa sin duglighet men att de hade olika uppfattningar om vem som skulle tilldömas segern. Serevans son fann guld i norr medan Heraldas son fann jord i öster. Det slutade med att Marks ätt lämnade Hovland och bosatte sig i det nya landet i öster. Den nuvarande

kungen, Serevan VIII av Hova, härstammar i rakt nedstigande led från Serevans son medan den nuvarande hertigen, Harald av Mark, är gift med Almina av Mark, ättling i rakt nedstigande led från Seralds son. Hertigen själv stammar dessutom från ”erövrardrottningen” Heraldas tidigare äktenskap, något som med hans ord ger Mark både ”blodets och svärdets” rätt till tronen.

Kungamakten har varit i ständigt förfall sedan Seren den förstes dagar. Hertigarna i Mark erkände aldrig kungen i Serena och kapplöpningen mellan Hova och Mark i koloniseringen av norra Cindarell kan ses som ett uttryck för denna rivalitet. När expeditionerna stötte samman vid Tåre älv var det endast den blivande allfader Cindarios I:s medling som förhindrade ett inbördeskrig. Det hela slutade i konkordatet av 132 eCF som tillerkände hertigen av Mark allt land öster om älven mot att han genomdrev konungens av Cindarell vilja.

Konkordatet kunde emellertid i längden inte förhindra splittringen och 314 eCF hotade ånyo inbördeskrig. Den här gången var det Cindar själv som genom en ovanligt kall vinter höll tillbaka parterna så att de kunde enas i den så kallade Konungens fred. Denna Konungens fred råder för övrigt än idag och varje vinter kan hög som låg, vän som fiende, begära audiens hos hovet och med ord snarare än vapen lösa sina dispyter. Konflikten mellan kungar och hertigar ska ses mot bakgrund av den framväxande köpmannaklassens ökande makt (se Ekonomi). Den långväga handel som inleddes i slutet av 100-talet eCF ökade borgarnas makt på bekostnad av adelns, något som påverkade både Hova och Mark. I mitten av 300-talet började städerna hävda oberoende och flera av städerna är idag i praktiken självständiga. Ett statsråd bestående av de mäktigaste borgarfamiljerna styr helt eller delvis utan inskränkningar från kungahuset eller högadeln.

För det enkla folket har dock denna ”nya adel” inte medfört några större förändringar, varken till det bättre eller till det sämre. De flesta lyder fortfarande under sina läns herrar, som i utbyte mot skatter in natura ger dem stöd och skydd. Numera söker sig visserligen många bönder till städerna för att få avkastning på sina varor men där finner de att tullar och schackrande köpmän kan vara lika hårda som skatter och indrivande fogdar. Men oaktat betungande pålagor så har bönderna förblivit fria. Slaveri och livegenskap har alltid varit främmande för cindarierna och för den bonde som varit beredd att arbeta har det alltid funnits obrukade marker att odla upp.

Vad det andliga ståndet beträffar så intar det en särställning i Cindarell. Cindars gudsmän respekteras av såväl hög som låg, något som yttrar sig i skattebefrielse och

frikostiga allmosor. Formellt har de ingen makt men deras ord väger tungt, vare sig det kommer från en enkel bypräst eller från den högste andlige ledaren, allfadern i Serena. Se vidare Religion.

6. Ekonomi

Cindariernas långa kamp för överlevnad har gjort dem särskilt förfarna i att framställa mat och dryck med knappa medel. Cindarells nordliga läge till trots så är riket självförsörjande. Över hela landet har träd och buskar fått ge vika för åkermarker men bördigast är kustslätterna och Sjuhärad i de inre delarna av Hovland. Den spannmål som skördas ger ett grovt men smakrikt bröd och de frukter som grävs upp är, ehuru inte lika söta som våra, överraskande mättande.

I södra Cindarell håller bönderna sig med boskap medan de längre norrut med fördel jagar sitt villebråd i de djupa skogarna. Den traditionella fiskenäringen, så viktig under Cinda flykt (se Historia), har tappat i betydelse sedan kolonisationen men än idag beger sig cindariska fiskare längre ut än många andra fiskare och såväl feta nordfiskar som de märkliga valarna hör till deras fångst.

Cindarells skogar erbjuder också virke av högsta kvalitet. Ekarna i Ekedal försåg länge den kungliga flottan med skeppsvirke men kungamaktens nedgång i kombination med hertigdömet Marks uppstigande har gjort att virkeshandeln flyttat österut.

Cindarierna var till en början okunniga om länderna bortom haven och saknade långväga handelsförbindelser. De styrande uppmuntrade heller inte handel då de hellre prioriterade uppodling av det nya landet. Ett första steg togs när fristaden Norrport grundades norr om Serena år 31 eCF, varifrån lågbottnade skepp stävade uppför floderna i norr och idkade byteshandel med nomadstammarna från Norra ödemarkerna. Genombrottet dröjde ytterligare ett och ett halvt sekel till grundandet av fristaden Söderport. Med sin sjövana och sina havsgående galärer dristade de sig att korsa haven och knyta kontakter med länderna i söder. Handeln över haven blev snabbt lukrativ och som ett svar uppmuntrade Marks styrande grundandet av fristaden Havsporten i södra Mark.

I takt med att den långväga handeln ökade så fann sig de två huvudstäderna Serena och Hemm tvungna att minska sina tullar för att få del av vinsterna. Det borgerligaståndets ökande inflytande har ytterligare påskyndat denna utveckling, även om många hävdar att tullarna har ersatts av mutor. Idag har de gamla fristäderna spelat ut sin roll och minskat i betydelse. Söderport och Havsporten fungerar främst som omlastningsplatser medan Norrport förfallit så till den grad att bara fribytare och pirater söker sig dit.

Till en början exporterades främst jordbruksprodukter och än idag är Cindarells torkade kött och fisk en delikatess hos oss. Med tiden började dock driftiga hantverkare att förädla landets produkter för att öka förtjänsten och fartygen fylldes med slitstarkt kläde och massiva trävaror.

Järn och järnredskap var länge en bristvara i Cindarell och behövde importeras. Detta berodde dels på att de tidiga cindarierna saknade kunskaper om järnsmide och dels på att Cindarells järnfyndigheter ligger djupt under bergen. Det var dvärgarna som uppenbarade den hårda metallens egenskaper men de höll hårt på sina hemligheter. Få utvalda cindarier fick ta del av dem och järnredskap förblev sällsynta. Först i och med de sydliga handelsvägarna fick järnet en större spridning i Cindarell och på senare tid har också nya järngruvor öppnats, främst i Östbergen i Mark. Utländskt smide åtnjuter dock alltså högre anseende än inhemskt, i synnerhet dvärgarnas järnarbeten som vördnadsfullt brukar kallas dvärgmetall.

7. Religion

Cindarell har ingen formell statsreligion och officiellt är alla religioner tillåtna. Så gott som alla i Cindarell tror dock på en och endast en gud vid namn Cindar – men Saabahl är större! Det är denne gud som gett sitt namn åt det cindariska folket. Cindar är för cindarierna ett vägledande ljus i en annars hård tillvaro och de har därför svårt att förstå att andra folk inte delar deras uppfattning.

Cindars lära finns inte nedskrivnen utan har traderats muntligt genom åren. Läran brukar formuleras i de så kallade Cindars ord, en blandning av folksagor och citat som sägs härröra från den tid då Cindar ännu vandrade bland människorna. Cindars ord delas traditionellt in i 8 kapitel à 8 tal enligt följande:

1. Skapelseberättelsen: Berättar om hur Cindar skapade världen
2. Cindars barn: Berättar om hur Cindar skapade människorna
3. Fadern och barnen: Redogör för förhållandet mellan Cindar och människorna
4. Bröderna och systrarna: Redogör för förhållandet människorna sinsemellan
5. Undergången: Berättar om Cinda förstörelse men också om ljuset efter mörkret
6. Cinda flykt: Berättar om de sju stammarnas flykt från Cinda
7. Det förlovade landet: Berättar om Cindarell
8. Gudarnas kamp: Berättar om Cindars ständiga kamp mot andra gudar

Vissa av Cindarells teologer menar att det finns andra, lägre gudar som av Cindar beviljats tillträde till vår värld och skapat egna folk. De flesta cindarier är dock av den uppfattningen att det helt enkelt är Cindar själv som i olika skepnader uppenbarar sig för andra folk. Oavsett syn så behandlas andra religioner och religiösa med respekt av cindarierna, om än med viss nedlåtenhet då de ser sin egen gud som den högste. Gudsförnekare däremot ses inte med blida ögon och magiker och demonbesvärfare riskerar att utsättas för rent hat.

Enligt teologerna genomgår världen stora omvälvningar omkring vart sjuhundra år. Den första omvälvningen anses ha inträffat för snart

fyratusentvåhundra år sedan eller 3577 fCF då Cindar för första gången framträdde. Före Cindar fanns De Gamla Gudarna eller De Sju, en gud för vart och ett av de kända elementen jord, luft, eld, vatten, ljus, mörker och köld. Under en sjuhundra år lång strid besegrade Cindar De Gamla Gudarna och under ytterligare sjuhundra år skapade han av de sju elementen vår värld. Därmed var den andra och tredje omvälvningen fullbordad.

Den fjärde omvälvningen inträffade år 1477 fCF då Cindar skapade människorna på den okända ön Cinda. Under de följande sjuhundra åren vandrade Cindar bland sina barn, vägledde dem i sin lära och gladdes åt deras sällskap innan han år 777 fCF ansåg att de var redo att flytta till sitt förlovade land. Cindars folk missförstod emellertid sin faders vilja och de följande sjuhundra åren går under benämningen ”Den bristande trons sjuhundra år”.

Cindar kunde inte förmå sig till att klandra sina barn utan fördrog länge med deras bristande tro. Emellertid spred sig i resten av världen andra gudar och andra folk och på Cinda började cindarierna att ifrågasätta sin gud. År 77 fCF inträdde så den femte omvälvningen då avgudadyrkare av okänd ras framträdde i Cindarell och utmanade Cindars makt samtidigt som Cindars egna barn förkastade sin fader. Cindar lämnade då i vredesmod Cinda och genom hans frånvaro inleddes ”Det missriktade modets sjuttio år”.

Utan Cindars beskyddande hand över sig blev cindarierna helt utlämnade åt världens makter och värst av dem alla var de fasansfulla drakormarna Nideld och Nidafrost. Under sjuttio modiga men hopplösa år kämpade Cindars folk ensamma mot övermakten innan de gav upp och år 7 fCF begav sig av på Cinda flykt under ”Det motvilliga offrets sju år”. Av de sju ursprungliga stammarna nådde endast Hova och Mark det förlovade landet Cindarell där de försonades med Cindar.

Tro, mod och offer är sedan den här tiden tre viktiga vägledningar i den cindariska trosuppfattningen. Tro står för tron på Cindar och andlig styrka medan mod står för människans mod och styrka. Offer slutligen står för insikten om att människan på gott och ont är en del av världen. Andra namn på dessa vägledningar är Andens kunskap, Köttets kunskap och Materians kunskap. Cindars lära upplyser om att man måste väga dessa tre vägar mot varandra för att nå balans i livet.

Cindars tre vägledningar återkommer i Triaken, en symbol för Cindars heliga tro. Denna symbol består av tre pilar som pekar ut de tre vägarna och tillsammans bildar ett Y. Triaken kan också med handen tecknas i luften, en handling varvid

man pekar i tre olika riktningar, ömsom för att tillönska lycka och ömsom för att avvärja olycka.

Cindar kan tillbes var som helst, ”i varje troende cindariers hjärta”. Cindarierna föredrar dock att sluta sig samman i församlingar och lyssna till Cindars ord i gudshus eller kyrkor. Gudstjänsterna leds av präster som vet att förkunna Cindars ord och ge församlingsborna vägledning. Varje by med självaktning har en kyrka och ehuru byprästen inte har någon formell makt så åtnjuter han stor respekt och är i praktiken byns främste.

Prästerna får sin utbildning i kloster, sammanslutningar av män och kvinnor som önskar fördjupa sig i Cindars lära. I klostren traderas och diskuteras främst Cindars ord men man förkovrar sig också inom kunskaper som flora, fauna, läkekonst, filosofi, geografi och historia. Klostren är därmed viktiga centra för kunskap. Kandidater för klostren antas som noviser, erhåller grundutbildning och upptas efter godkänt klosterprov som munkar eller nunnor. Varje kloster leds av en abbot som i sin tur leds av Cindars företrädare i Cindarell, allfadern i Serena.

Allfadern är Cindarells högsta religiösa ämbete och kom till efter att den unge prästen Cindarios modigt gått emellan Hovas och Marks härar vid Tåre älv 132 eCF. Prästens ingripande visade hur den andliga samhörigheten kan överbrygga världsliga motsättningar och abbotarna hedrade honom därför med titeln allfader. Allfadern anses stå Cindar så nära att han är den främste uttolkaren av Cindars vilja och enhälligt bestämmer vilka av Cindars ord som ska spridas. Det lär finnas Cindars ord som är så hemliga att de bara får föras vidare från allfader till allfader i väntan på att världen är redo för dem. Den nuvarande allfadern är Cindarios XIV och residerar i Serena.

Cindariernas gudfruktighet har minskat genom seklerna och prästers och munkars inflytande minskat. Många oroas över detta, inte minst mot bakgrund av att en ny omvälvning anses vara nära förestående, och Cindarios XIV kämpar för att återföra sin flock till Cindar. I sin ungdom tillhörde han en krets av ungcindarier, de fyra lammen, som gick i polemik mot det gamla och i deras ögon trötta patriarkatet. I denna krets ingick också Nehron, sedermera överstepräst i Brödernas stad, Triotor, prästerlig ståndstalesman i Brödrarike, samt Thireck, som dragit sig tillbaka till ett prästerligt ämbete i den lilla byn Tjärne. Allfaderns ansträngningar har dock hittills burit ringa frukt.

Försöken att sprida Cindars lära bortom landets gränser har mött begränsad framgång. Några tror att läran är förbehållen Cindars folk, andra att Cindar av

någon outgrundlig anledning inte vill sprida läran ännu. De spridda kloster som finns utanför Cindarell tjänar därför i första hand långväga resande från Cindarell. Störst framgång har man haft bland Saabahls slavar, något som fått vissa lärde hos oss att misstänka att de stammar från Cindars förlorade folk. Huset Saal har därför i sin vishet förbjudit kontakter mellan främlingar och slavar på det att social oro ska undvikas.

8. Kultur

Om ett lands rikedom mäts i kultur så är Cindarell fattigt. Mycket lite är känt från cindariernas kultur före Cinda flykt. Det missriktade modets sjuttio år gav visserligen upphov till många hjältesagor men det tragiska slutet för Cinda har gjort att de förträngts och fallit i glömska. Det enda som återstår är det kollektiva minnet hos folket av drakar som något ondskefullt och symbolen för Cindars frånvaro.

Hjältesagorna fick visserligen ett uppsving i och med folkhjälten Seren den stores framgångsrika befrielse av Cindarell från svartfolk och annat knytt. Dessa sagor är emellertid tämligen primitiva och med sin brist på djup roar de blott barn och hetblodiga ynglingar. Större värde har då folksagorna med sin kombination av historisk kärna omgiven av ett religiöst och moraliskt skal. På det hela taget föredrog dock de tidiga cindarierna att blicka framåt och glömma det förgångna.

Under det andra århundradet efter Cinda flykt så inträdde emellertid en förändring. Nya generationer vågade blicka tillbaka på sina förfäders kamp utan att skämmas och med vemodiga och tillbakablickande dikter och sångstycken inleddes en kulturell guldålder. Det är också från den här tiden som Cindars ord började tas till vara och reciteras.

Däremot medförde införandet av ett alfabet i slutet av århundradet paradoxalt nog en kulturell nedgång. Det skrivna ordet togs i anspråk av de härskande i sina oblyga försök att framhäva sin egen storhet och den här tidens panegyrik har ringa litterärt värde. Mer intressant är då den reaktion som kom från lekare och trubadurer som med sina burleska folklustspel drev med såväl hög som låg. Det är också från den här tiden som många ordspråk stammar, ordspråk som tillsammans med Cindars ord gav cindarierna vägledning i en hård tid.

300- och 400-talen eCF var en tämligen pragmatisk tid i kulturellt avseende. Konstnärer anlätades i högre grad av den framväxande borgarklassen och de verk de frambringade var rena beställningsverk. Illuminerade böcker, färgstarka porträtt och ståtliga byggnader i all ära men de säger tyvärr mer om beställaren än om konstnären. I viss mån bär också influenserna från utlandet skulden. Cindarierna föredrog helt enkelt att imitera den högre kulturen utifrån än att inspireras av sin egen kultur.

Under senare år kan dock en viss ljusning skönjas i det kulturella mörkret. Gamla festhögtider som sommarsolståndet och vintersolståndet firas åter. Sagoberättare och trubadurer har börjat återuppta och vidareutveckla sina förfäders verk. Sång, dans och folklustspel engagerar hela byar och städer och mörka vinterkvällar fördrivs framför brasan med sagor och berättelser från fjärran tider och platser. Det cindariska folket tycks helt enkelt ha fått ett växande behov av andlighet som inte ens religionen förmår tillfredsställa.

9. Familjeliv

Sedan gammalt är familjen viktig i Cindarell. I hårda tider har familjen varit den sammanhållande enhet som gett skydd och stöd och familjens överhuvud har alltid varit mannen i kraft av sin kroppsliga styrka. Detta förhållande innebär dock inte ett ringaktande av övriga familjemedlemmar utan var och en ses som en fullvärdig medlem av hushållet och röner uppskattning utifrån de egna förutsättningarna. Således ansvarar männen för att beskydda och berika hushållet men i allt som sedan sker inom hushållet styr och ställer kvinnan. Man gläds åt den yngre generationens livskraft och tillvaratar den äldre generationens erfarenhet och till och med sjuka och lytta har en plats i familjen.

Generationsskiftet i en familj äger vanligtvis rum i och med den äldste sonens giftermål då det är denne som har förstfödslorett till familjens fasta egendom. Tack vare den rika tillgången på ouppodlat land i Cindarell händer det dock att den äldste sonen avstår från sin rätt och väljer att grunda ett helt nytt hushåll. Förutsättningen är dock att det finns någon kvar i hushållet som kan axla den äldste sonens ansvar. Ansvaret för hushållet kan övertas såväl av näste son som av en ingift son. Detta synsätt innebär att gossebarn och flickebarn är lika välkomna då båda, direkt eller indirekt, kan trygga föräldrarnas ålderdom.

Denna gamla tradition har dock förändrats i takt med samhället. Hos bönderna lever traditionen ännu kvar men inom andra samhällsklasser har andra sedvanor växt fram. Adelsmännen bevakar noga sina ärvda marker, uppodlade eller ej, och ser ogärna att de delas mellan flera söner eller faller i händerna på en rivaliserande familj. För de yngre sönerna återstår därför inget annat än ett liv som marklös riddare. De hederliga av dem försörjer sig genom krigstjänst men många väljer den skrupelfrie rovridarens eller lättsamme kredittagarens väg. Döttrarna kan möjligen bli ett gott parti till en annan adelsfamilj eller låna sitt namn till någon av de många uppåtgående borgarfamiljerna men annars återstår bara nunnans klosterliv.

I borgarklassens familjer värderas varje medlem efter förtjänst. Förvisso bemödar sig köpmän och hantverkare om att hålla sin verksamhet inom familjen och arbetsuppgifter saknas sällan för att hålla flera syskon sysselsatta. Däremot tvekar de inte att göra sitt eget kött och blod arvlöst om begåvningen anses otillräcklig och det är bland dessa utstötta familjemedlemmar vi hittar städernas många fattiga och utslagna.

Hos det andliga ståndet hittar vi få familjer, inte på grund av några krav på kyskhet eller liknande utan för att de går så upp i sitt kall att de föredrar att se hela Cindarell som sin familj. Män och kvinnor har formellt lika möjligheter att avancera inom klosterväsendet men likväl finns det fler abbotar än abbedissor och på allfaders stol har det aldrig suttit någon kvinna.

Det kan i detta sammanhang vara värt att nämna de mystiska magikerna. I likhet med prästerna bildar de sällan familjer, enligt de själva för att de uppslukas av sin magiska forskning men elaka tungor talar om onaturliga böjelser och fysiska defekter orsakade av deras häxkonster. Kvinnliga magiker är extremt sällsynta, inte för att de skulle ha sämre förutsättningar (många manliga magiker tror tvärtom att kvinnor besitter krafter som män saknar) utan för att de ses som bräckligare och därmed farligare då de inte förmår kontrollera krafterna lika bra. Se vidare Magi.

10. Magi

Magi är ett fenomen som än i våra upplysta dagar bringar oenighet bland de lärde. Somliga hävdar att magi är krafter som gudar i sin outgrundliga visdom satt i händerna på utvalda människor medan andra hävdar att krafterna i själva verket härrör från onda demoner och alltså utövas mot gudarnas vilja. Än andra påstår att kraften kommer från människorna själva eller från naturen omkring dem. Slutligen finns det de som menar att magi helt enkelt är knep och finter, utförda av taskspelare för att blända en okunnig omgivning. I Saabahl vet vi att ljusblixtar och explosioner kan frambringas genom rätt blandningar av mineraler och mixturer men i Cindarell har jag sett fenomen som jag inte kunnat förklara.

Före Cinda flykt finns det inga källor om magi bland cindarierna. Först i och med magikern Moratius experiment i slutet av 100-talet eCF blev magi känt i Cindarell. Det var denne magiker som påvisade de sju elementens krafter och det var också han som namngav deras inkarnationer – eldens salamander, vattnets undin, jordens gnom, luftens sylf, ljusets luminal, mörkrets umbra och köldens glacial. Moratius var mycket metodisk och för att kunna dokumentera sina experiment vidareutvecklade han de enkla cindariska runtecknen och lade grunden för ett alfabet som används än idag. Magikerna framhäver gärna Moratius bidrag till den vetenskapliga guldålder som inleddes decenniet senare, även om de nyligen upptagna handelskontakterna med utlandet nog måste anses viktigare.

Efter Moratius död 248 eCF sammanställde hans lärjungar sin mästares anteckningar till en bok och grundade Cindarells första magikerakademi i Serena. Denna nya företeelse möttes dock med misstänksamhet av allmänheten och när pesten slog Cindarell 297-298 eCF fick magikerna skulden. Under religiösa oroligheter året därpå brändes magikerakademien ned och Moratius bok gick förlorad för alltid. Andra källor gör gällande att det var magikernas egna experiment som förorsakade branden och det talas i det sammanhanget om en golem, en varelse skapad av de sju elementen och vars död leder till en kraftig reaktion när elementen frisläpps. Hur det än var med den saken så drog magikerna sig undan och bildade hemliga magikersällskap i stället, varav det mystiska Andarnas sällskap är mest känt.

Mycket lite är känt om Moratius magi. Man vet att han ägnade sina experiment åt att fokusera och kanalisera kraft men inte hur han gav utlopp för denna samlade

kraft. Om och hur de hemliga magikersällskapen byggde vidare på hans rön är höljt i dunkel.

Det var först i och med grundandet av Gylde magikerakademi år 394 eCF som den magiska forskningen åter tog fart. Det var från den här tiden som olika grenar av magin utvecklades och så kallade magiskolor uppstod. De första magiskolorna var elementarismen, som sökte omforma världens döda beståndsdelar, och animismen, som föredrog att samverka med världens levande varelser, såväl djur som växter. Som motreaktioner mot dessa uppstod illusionismen, som hävdade att elementaristernas värld endast existerar genom våra sinnesintryck, och nekromantin, som förkastade animisternas uppfattning att döden innebar slutet på livet. Vissa källor talar också om en femte skola, mentalismen, som strävade efter att kontrollera människan, såväl kroppsligen som själsligen. Denna skola föll dock i vanrykte efter rykten om att mentalisterna utökade sin strävan till andra människor än sig själva.

Trots motsättningarna samexisterade skolorna under många år men 473 eCF slutade debatten mellan animister och nekromantiker med en brytning, varvid nekromantismen gick under jorden. Exakt hundra år senare kom en ny brytning mellan elementarister och illusionister och de senare valde då att grunda en ny magikerakademi i Nya Serena (nuvarande Morvana).

Prästerskapets inställning till magi var till en början avvaktande. Animismen sågs av vissa med positiva ögon, då harmoni med naturen kunde anses vara i enlighet med Cindars vilja. Vissa präster gick emellertid ett steg längre sökte med magins hjälp att öppna vägar till Cindar och hans gudomliga medhjälpare. Allfader Cindarios XIV har själv berättat för mig att några präster med hjälp av en magisk symbol, kallad ”pentangen”, råkte öppna en sådan i Marks huvudstad Hemm år 497 eCF. Genom denna väg trängde då demoner in i vår värld som ödelade stora delar av staden. Händelsen tystades ned och dåvarande allfadern, Cindarum IV, bannlyste magi i hela Cindarell.

Oaktat händelserna i Hemm sägs det att vissa präster i lönndom för vidare kunskapen om pentangen för att i yttersta nöd använda detta vapen mot ondskan. Magikerna föredrar emellertid att inte använda sig av krafter från andra världar då de fruktar att dessa inte låter sig kontrolleras. Likväl finns det de som är beredda att ta risken att frambesvärja demoner och deras rön lär finnas i boken Demonion, en bok som dock är förbjuden såväl av kyrkan som av magikerakademierna.

Den mest kände av alla Cindarells magiker är Khendir den lärde. Han föddes omkring år 500 eCF och besatt större krafter än någon annan före eller efter honom i kungariket. Enligt legenden överförde han vid sin död år 570 eCF sina krafter till två armband som han skänkte sina två söner Angvin och Melkhor. Dessa dog emellertid året efter under dunkla omständigheter och Khendirs armband försvann spårlöst.

Cindarum IV:s bannlysning är formellt ännu i kraft i hela Cindarell men trotsas i de mer avlägsna delarna. Således återöppnades magikerakademien i Gylde år 572 eCF och som ovan nämnts så öppnade en magikerakademi i Nya Serena året efter. Befolkningens misstänksamhet mot magiker kvarstår dock i hela kungariket och särskilt utanför städerna bör magiker träda med försiktighet.

Appendix 1 - Biografier

Under min tid i Cindarell hörde jag talas om och och lärde känna många cindarier. Må denna brokiga mosaik av människor hjälpa dig du tålmodige läsare att få en aning om hurudant Cindarells folk lever och lär, tänker och tycker, föds och dör.

Seren den store (25 fCF-50 eCF?): Seren den store är Cindarells främste folkhjärte. Hjaltesagorna om honom är talrika och man får gräva djupt för att finna kärnan av sanning. Seren var sannolikt av ädel börd ty när hans fader dräptes av drakormen Nideld på urhemmet Cinda så blev han det cindariska folkets ledare. Det var han som ledde dem under Cinda flykt, det var han som först satte foten på Cindarells jord och det var han som genom att besegra svartolkens förkämpe i envig beredde vägen för sitt folk. Efter att ha besegrat det avgudadyrkande folket randarerna utropades han till kung Seren I år 7 eCF. Han gifte sig med drottning Hviska av Hova och fick med henne den blivande kung Serevan I. Efter drottningens död i barnsäng gifte han om sig med drottning Mariska av Mark som födde honom den blivande kung Serald I. År 14 eCF lämnade han Cindarell för att söka efter Cindars förlorade stammar och tros under sin bortavaro ha förmäls med en kvinna vid namn Alga av okänt ursprung. Folkhjärten skulle emellertid aldrig komma att beträda det förlovade landets jord igen och hans öde har förblivit okänt.

Alegim Bronsbärare (ca 25-75): Alegim Bronsbärare är anfader till en av Cindarells mest hedervärda ätter. De tros allmänt härstamma från Seren den store och dennes maka Alga men själva har de alltid förnekat detta och de har heller aldrig rest några anspråk genom denna börd. Sedan Cindarells gryning har denna ätt beskyddat kungahuset som livvakter eller höga officerare och de har alltid utfört sina plikter med stort mod och skicklighet. Emellertid har denna plikt känsla också lett till att ättens medlemmar satt kungahusets väl före sitt eget hus och många har därför dött unga och utan efterlevande. Den siste kände av dem försvann samtidigt som drottning Alatea och förmodas ha dött i sin tjänst. Ätten Bronsbärarens tragiska slut må vara signifikativt för dess hederskänsla men ses också av många som ett tecken på att också kungahusets slut är nära förestående.

Kung Serevan VIII (född 558): Serevan VIII är Cindarells tjugofemte konung och ättling i rakt nedstigande led till folkhjälten Seren den store. Det var en olycka 570 eCF som satte honom på tronen då hans föräldrar, kung Serim V och drottning Viola, i klart väder överraskande förläste med sitt skepp på Cindarhavet. Olyckor har sedan förföljt honom under hans regeringstid där förlusten av Nyhov följdes av missväxt och pest och kulminerade i drottning Alateas mystiska försvinnande 600 eCF. Kanske är det därför som en osynlig tyngd tycks vila på hans axlar och en ständig trötthet återspeglas i hans klarblå ögon. Utåt försöker han ändå upprätthålla till sin anrika ätts heder. Hans stålgrå hår och skägg är alltid välansat och hans tal och rörelser präglas av värdighet och eftertänksamhet. I officiella sammanhang bär han en tung guldkrona, en silvervävd brynja med juvelinfattad gördel, en purpurfärgad mantel och järnbeslagna skor. Hans ättevapen utgörs av en tvådelad sköld med ett gyllene skepp mot havsblå grund på den övre halvan och ett ymnigt fruktträd mot guldgul grund på nedre halvan, krönt av en gyllene krona. Vapnet symboliserar Cinda flykt och Cindarells rikedom och framhäver huset Hovas ärorika insatser för Cindarells folk. Bakom denna fasad är emellertid kung Serevan VIII en bruten man. Han har inte förmått gifta om sig, trots hovets enträgna vädjanden, och han har överlåtit det mesta av styret till sin, förvisso duglige, hovmästare Ghandor. Mig förefaller det som om kungen bara väntar på att få återförenas med sin älskade Alatea i döden.

Drottning Alatea (573-600): Drottning Alatea kommer från en gammal hovländsk adelsfamilj och vann redan som ung flicka cindariernas hjärta. Under missväxtåren 585-587 eCF övertalade hon sin far att öppna sina spannmålslager och medföljde personligen vid utdelningen av utsäde till behövande. Hon vann också kungens hjärta och 588 eCF stod ett bröllop som inte lämnade ett öga torrt. Den unga drottningen fortsatte att röra sig bland folket och bistod utan fruktan sjuka under peståren 591-592 eCF. Därför var sorgen stor när hon spårlöst försvann år 600 eCF. Illvilliga rykten hävdade att en skandal låg bakom försvinnandet men det är mig fjärran att sprida slika tungors tal. På porträtt av drottningen är det en underskön kvinna som möter betraktaren. Hennes hy är vit som snö, håret gyllene som guld och ögonen gnistrande som smaragder och när jag ser henne förstår jag till fullo cindariernas sorg.

Allfader Cindarios XIV (född 553): Den nuvarande innehavaren av Cindarells högsta religiösa ämbete är allfader Cindarios XIV. Han var inte ens tio år då han antogs som novis i klostret i Nya Serena och avancerade därefter snabbt i graderna. Det var särskilt hans övertygande predikningar och ingående kunskaper i Cindars ord som imponerade på prästerskapet. I predikstolen möter oss en reslig men asketisk man med vitt, välansat hår och skägg och smala, raka ansiktsdrag som utstrålar styrka, visdom och självbehärskning och hans röst är djup och kraftfull. Likväl var det en överraskning när han vid blott tjugo års ålder utvaldes att efterträda Cindarios XIII och det var många äldre, missunnsamma präster som undrade vad den dåvarande allfadern såg i honom. Cindarios XIV visade sig dock värdig förtroendet och har i flera konsilier förmått jämka samman skilda teologiska uppfattningar. Det är därför många som hoppas att allfaderns enande av den andliga sfären ska motverka den pågående världsliga splittringen.

Hertig Harald (född 572): Hertig Harald stammar från Marks första hertiginna Heralda och räknar släktskap med Seren den store genom sitt giftermål med hertiginnan Almina. Formellt står hertigen under konungen i rang men likt flera av sina företrädare anser han att Mark i kraft av sina bedrifter är Cindarells rättmätiga härskarhus. Hans ätts stolthet återspeglas såväl av husets vapen som de många titlar hertigarna lagt till sig med. Den tredelade vapenskölden är krönt av en silverkrona och består av en blodröd sol mot en brandgul bakgrund, en grön drakorm mot en snövit bakgrund och två korsade svärd över en eld mot en skogsgrön bakgrund. Till titlarna hör östra rikshalvans befriare, till åminnelse av hur Västmark och Fornmark erövrades genom strider mot svartfolk, och gryningssolens försvarare, som syftar till koloniseringen av Cindarells östra kust. Hertig Haralds yttre speglar denna stolthet och ambition. Han är en reslig, högljudd herre med majestätisk höknäsa och ymnigt nötbrunt hår och skägg som för tankarna till ett lejons man. Diplomatsk är han emellertid icke utan säger alltid rent ut vad han tycker och tänker. Likväl är hans anspråk på tronen inte obefogade, ty Mark har stärkt sin makt under hans styre och såväl skogsbruk som gruvdrift blomstrar. Emellertid saknar han ännu en tronarvinge, någonting som grämer honom djupt, och detta ses av många som ett tecken på att Cindar ännu inte ämnar låta kronan övergå till Mark.

Hertiginnan Almina (född 583): Hertiginnan Almina är en av två döttrar till den förre hertigen Halmar av Mark som i sin tur var Marks siste ättling i rakt nedstigande led till Seren den store. Han dolde illa sin besvikelse över att inte ha fått några söner och gick så långt som att anklaga sina döttrar för att ha dräpt sina bröder i livmodern och själva fötts i deras ställe. Avsaknaden av manliga ättlingar såg ut att leda till en maktstrid mellan Halmar och den starke utmanaren Harald, själv ättling till Marks första hertiginna Herald. Kärleken trädde dock emellan de stridande parterna då Harald fattade tycke för den yngre dottern Almina. Den äldre dottern Alma trädde då frivilligt åt sidan och gick i kloster i sin systers ställe. Kanske var det Alminas skönhet och intagande sätt som Harald föll för. Den unga kvinna han gifte sig med var slank och behagfull med honungsblont hårsvall, fylliga läppar och klarblå oskuldsfulla ögon och hennes skönhet verkar bara ha mognat med åren. Hon brusar aldrig upp utan förmår tvärtom lugna andra med sin mjuka och väna röst och på så vis hjälpa dem att se saker med nya ögon. Dock kan inte ens hon dölja sin sorg över att inte ha fått skänka huset Mark den arvinge som hennes make så innerligt åstundar.

Greve Fornmark (född 562): Greve Gyls av Fornmark lyder formellt under hertig Harald av Mark men åtnjuter en hög grad av självstyre. Det var hans anfäder som genom hårda strider mot svartfolk vann såväl Fornmark till Cindarell som grevetiteln till sig själv och sina efterkommande. Dagens greve styr dock inte längre med svärdet utan med pennan och ägnar all sin kraft åt att förvalta och administrera sitt arv. Med sina hövliga ord och korrekta manér är han en väl sedd gäst hos såväl hertigen som konungen men föredrar annars sitt eget hov i Fornehus, det eleganta slottet på gränsen till övriga Mark. Han vinnlägger sig om att i allt uppträda värdigt, hans långa svarta mustascher är alltid väl trimmade och ehuru håret nu har ersatts av en peruk är det alltid pudrat och parfymrat. Greve Fornmarks vapen består av guldgula rundlar på brun botten, omgivna av en gyllene ram och genomskurna av en röd diagonal balk. Vapnet symboliserar heder och trofasthet, honnørsord för ätten Fornmark ända in i våra dagar.

Baron Ekenskiöld (född 557): Den ekenskiöldska ätten har länge varit på nedgång. Ättens anfäder lär ha slagits sida vid sida med Seren den store då randarernas första kultplats förstördes och förlänades som tack Ekedal. Dalens prima skeppsvirke tjänade kronan väl under Cindarells första århundraden och

lade grunden för ättens anseende och rikedom. Detta återspeglas också i valet av vapen, en tvådelad sköld med tre gröna eklöv mot gul bakgrund på den övre halvan och ett brunt segelfartyg mot blå bakgrund på den nedre halvan. Nedgången i efterfrågan ledde emellertid också till en nedgång för baronerna. Ekeslott är idag en förfallen skugga av sitt forna jag och den nuvarande baronen är en gammal och nedbruten man utan barn att föra det en gång så stolta arvet vidare.

Friherre Agnar Svarte (ca 500-580): Friherre Agnar Svarte var fordom länsherre över Nyhov. Tillnamnet Svarte lär ursprungligen ha givits honom som öknamn men han använde det sedan själv med stolthet. Som så många andra adelsmän hävdade Agnar Svartes ätt släktskap med Seren den store men gick också längre genom att endast lyda konungen när det gagnade honom själv. Vidare ansåg han sig stå över andra människor och behandlade därför sina arma undersåtar som djur. Hans namn är därför synonymt med grymhet och många är de historier som berättas om hans hänsynslösa utnyttjande av sitt folk. År 575 reste sig folket mot Agnar Svarte och förlusten i slaget vid Segerby ändade hans makt. Agnar Svarte drog sig tillbaka till sitt slott Agnarlås i Dunkledal under hot om att återvända men kom aldrig att höras av mer. Omständigheterna kring Agnar Svartes slutliga öde är oklara men det sägs att hans offer hemsökte hans slott, utplånade hans hushåll och förde bort hans själ. Idag är slottet Agnarlås en öde ruin och en förbannelse sägs vila över hela Dunkledal.

Sartor svärdsmästaren (född 557): Brödrarikets självhärskare Sartor tog sig redan i unga dagar tillnamnet Svärdsmästaren. Han hävdar själv släktskap med den berömde svärdsmästaren Alegim Bronsbärare medan andra menar att han snarare är släkt med sin ökände företrädare Agnar Svarte. Hans oomtvistade svärdsskicklighet tyder på det förra medan hans hårda styre i Brödrarike tyder på det senare. Han vann rykte om sig genom att dräpa en drake vid Draksjön i dåvarande nordvästra Nyhov och blev den enande kraft som landsändens fyra ständer kunde samla sig bakom. Det fanns nämligen ett uppdämt missnöje med den dåvarande länsherren Agnar Svarte och folket gjorde nu uppror mot honom. Tillsammans med ståndstalarna - adelsmannen Aranor, borgarkvinnan Larissa, bonden Belvin och munken Triotor - ledde han Nyhovs styrkor till en seger mot Agnars armé av legoknektar i slaget vid Segerby 575 eCF. Det är efter denna brödraseger som landet antog namnet Brödrarike. Emellertid stupade också de tre

förstnämnda ståndstalarna medan den fjärde, Triotor, valde att återvända till sitt kloster Tre Vägar. Sartor utnyttjade därför situationen till att göra sig till envåldshärskare och det besvikna folket fick i stället för frihet bara se en despot ersättas av en annan. Med stigande ålder har Sartor svärdsmästaren börjat träda tillbaka till förmån för sina fyra söner Cihrind, Ragnvald, Krang och Morvan och landets namn är numera synonymt med dessa fyra halvbröders maktställningar. (Jag skriver halvbröder eftersom de har olika mödrar – Sartor svärdsmästaren vet att svinga mer än bött sitt svärd.) I sin ungdoms dagar var Sartor svärdsmästaren en högre man med imponerande styrka och än idag sprider hans gestalt respekt omkring sig. Hans skägglösa ansikte må vara fårat och hans kala skalle sakna den en gång så yviga lejonmanen men än är hans mörka ögon kraftfulla och än faller hans svärd tungt. Än har Sartor svärdsmästaren en roll att spela i Cindarells historia.

Cihrind, son av Sartor (född 577): Cihrind är den äldste av Sartor svärdsmästarens söner. Hans mor lär ha varit en förförd abbedissa som kort efter födseln tog sitt liv, något som kanske förklarar denne mans djupa religiositet och ovilja att tala om sin härkomst. Cihrind ger i förstone ett tillbakadraget, nästan efterblivet, intryck. Hans hår vitnade tidigt och för tankarna till en åldrad man medan den fina och bleka hyn snarare erinrar om ett spädbarn som nyligen lämnat sin moders skyddande sköte och ännu inte utsatts för väder och vind. Han är långsam och sävlig både i tal och rörelse och vad han än betraktar så stannar de grå ögonen där länge innan han låter sig nöja. Emellertid är han skarpare än vad hans yttre ger sken av och även om hans röst är lågmäld så förmedlar den mycket eftertanke. Cihrind tilldelades styret över norra Brödrarike och residerar som abbot i Tre Vägars Kloster. Han har en stark tro på Cindar och de tre vägar som leder till denna gud och det är som en välmenande och vägledande fader han härskar över sitt folk. Emellertid har han stundtals en övertro på sin gud och tenderar att blunda för de mer världsliga och konkreta behov som ett folk kan ha.

Morvan, son av Sartor (född 577): Morvan är den ende av halvbröderna som är förfaren i magi och han anses vara Cindarells främste illusionist. Sydöstra Brödrarike är hans domän och från magikerakademien i Morvana utövar han och hans gelikar en hård kontroll av undersåtarna. Morvans bakgrund skiljer sig också såtillvida att hans mor var av alviskt ursprung. Omständigheterna kring hans

avelse är emellertid dunkla och varken alverna eller Morvan själv talar därom. Morvans hat mot fadern i kombination med att alverna stötte ut honom tyder dock på att det inte var genom en herdestund utan genom ett skändligt dåd som han kom till. Denna bakgrund avspeglar sig också i Morvans yttre. I hans fårade ansikte syns aldrig något leende och de mörka ögonen tycks fulla av hat. Håret och skägget är ännu yvigt men har övergått i en stålgrå färg som bara förstärker det allvarliga intrycket. Likväl möter han rakryggat sin omgivning och tilltalar dem med en sträv röst och ett dystert tonfall som inte tolererar några motsägelser. Att Sartor ändå tagit denne son till sitt bröst tyder mer på att han tror sig ha nytta av Morvans egenskaper än på någon genuin faderskärlek.

Ragnvald, son av Sartor (född 578): Ragnvald är den ende av sönerna som är född inom ett äktenskap, låt vara att Sartors brud var misstänkt rund om magen vid bröllopet. Likväl kan Sartor ha hyst äkta känslor för sin hustru, en ung och vacker kvinna av lågadlig härkomst som tycktes ha en lugnande inverkan på den fordom så hetblodige äventyraren. Det var därför en i flera avseenden stor tragedi när hon kort efter att ha fött Ragnvald dog i barnsäng och Sartor har mer än en gång anklagat sin son för hustruns död. Ragnvald är emellertid stolt över sin adliga härkomst och styr nordvästra Brödrarike i samma feodala anda som han menar att hans mor skulle ha gjort. Denna stolthet kommer också till uttryck i hans manér och han har en förkärlek för högtidliga, på gränsen till pompösa, tal och gester. När han inte åser sina marker roar han sig med banketter eller vapenlekar och ses sällan utan svärd och rustning. I hans gyllenblonda hår och skägg blandas ofta de silvergrå strimmorna med glittrande svettpärlor från stridens hetta och i de blågrå ögonen skiner ofta en ungdomlig lyster. I stunder av allvar kan han emellertid bli sentimental och det går inte att ta miste på hans sorg över att av Cindarells adel ännu betraktas som en ofrälse bastard.

Krang, son av Sartor (född 580): Krang är den yngste av Sartors söner, åtminstone av de kända ska man kanske tillägga. Hans mor var en idag okänd älskarinna i vars sköte Sartor sökte dränka sorgen av sin hustrus död. Krang visade dock redan i unga år prov på god förslagenhet och det tycktes inte finnas någon ände på förmåga att göra profit. Som hans egen bakgrund är allt annat än ärbar ser han heller inte ned på andras bakgrund utan bedömer var och en efter förtjänst. Han har därför inte hållit sig för god för att göra affärer med något av Cindarells

många folk och har bland annat lyckats locka många dvärgar till sin huvudstad Krangon. Han har heller inte tvekat att resa till världens alla hörn i sin jakt på nya inkomstkällor och jämte handelsfursten Chorán av Serena betraktas han som en av Cindarells rikaste män. De långa resorna och de ymniga rikedomarna har dock satt sina spår. Krang är kort och knubbig, skägglös och tunnhårig. Hans röst är ännu övertygande men spricker lätt upp i en gäll ton som avslöjar hans irritation om han inte får sin vilja igenom. Lika välvillig som han är mot dugligt folk, lika nedlåtande är han emellertid mot sådana som saknar kunskap eller förmåga att häva sig ur fattigdom eller ens dela hans värderingar. Det som inte går att köpa för pengar är heller inte värt att äga och sina halvbröder har han inte mycket till övers för. Kanske ligger det något i Cihrinds ord om att Krang trots sina pengar snarare är en av Cindarells fattigaste män.

Triotor av Tre Vägars Kloster (född 554): Triotor är näst abboten Cihrind den främste i Tre Vägars Kloster. Han har vigtt sitt liv åt Cindar och föredrar att med sin vältalighet övertyga makthavare framför att själv utöva makten. Vid tiden före Sartors maktövertagande var han det prästerliga ståndets talesman men i fråga om landsändens politik föredrog han att låta de andra stånden stå i förgrunden. Han gav förvisso kyrkans stöd till befrielsekampen men underkastade sig sedan villigt Sartor då denne grep makten för egen del och sökte i stället bibringa honom Cindars Ord. När sedan Cihrind tilldelades styret över hans domäner underkastade han sig lika villigt sonen som han underkastat sig fadern. Sitt tillbakadragna sätt till trots så har åren gått hårt åt denne munk. Det finns många äldre i klostret med mer hår och fler tänder i behåll. Ansiktet är täckt av leverfläckar och ryggen böjd som en gammal gubbes. Så uppfylld är denne gudfruktige man av sina tankar på sin gud att hans tankar ofta irrar iväg och de som samtalar med honom finner ofta att munnen säger ett och blicken ett annat. Likväl är han ännu överraskande kvick, både i tanke och i handling. Sett till kunskaper har Triotor få övermän bland sina klosterbröder och till och med Cihrind anser sig ha mycket att lära av honom. Avundsjuka tungor talar om att hans kunskaper gränsar till det förbjudna och antyder att han skulle ha ägnat sig åt svartkonst. Triotor själv förnekar dessa påståenden med emfas och han åtnjuter abboten Cihrinds fulla förtroende.

Nehron av Brödernas stad (född 552): Nehron är Brödernas stads högt respekterade överstepräst. Vid första anblicken gör denne gamle man ett förnytt intryck. Han är kortväxt och mager med snö vitt hår och skägg och nyfikna, plirande ögon. Det är först när man samtalar med honom som man blir varse hans intellekt och vältalighet. Han utgjuter sig gärna vitt och brett om Cindars lära och hans kunskaper i teologi torde endast överträffas av allfader Cindarios XIV. Det är mycket tack vare Nehron och hans företrädare som prästerskapet har en stark ställning i Brödernas stad. Till skillnad från sina ämbetsbröder i Cindarell så intresserar de sig inte bara för folkets andliga välfärd utan också för dess materiella välfärd. Således tar de aktiv del i stadens rådsförsamling som förutom prästerna omfattar adeln, köpmännen och magikerna. Förnuft och rättvisa är ledstjärnor i rådsförsamlingens styre och fred och välfärd är folkets lott. Tyvärr har stadens ursprungliga ideal glömts bort, något som inte minst Nehron beklagar, och av de fyra ursprungliga folken kvarstår endast människorna. Likväl är detta inte den enda stenen på den gamle prästens bröst, ty han ser denna splittring som ett av många steg på en farlig väg som i förlängningen kan, som han själv uttrycker det, leda till hela Cindarells undergång. Hans ord har fått många tidigare vänner att undvika hans sällskap och han har av somliga tilldelats epitetet olyckskorp. Hans stad är dock ännu rik och välmående och vilka olyckor som ödet än har i beredskap åt den så förefaller de mycket avlägsna.

Thireck, Tjärne bypräst (född 551): Thireck av Tjärne är en präst som vikt hela sitt liv åt att tjäna Cindar. Han är en tunnhårig, klen byggd man som ger ett milt och stillsamt intryck. I sina predikningar förmår han dock upphäva en kraftfull och övertygande stämning som levandegör och understryker Cindars ord. Som ung novis förutspåddes han en lysande framtid och många såg i honom näste allfader när Cindarios XIII såg sig om efter efterträdare i mitten av 570-talet eCF. Emellertid valde han av någon anledning att stanna kvar i sin hemby och där verka som bypräst. Somliga menade att Thirecks umgänge från novistiden låg honom i fatet. Ett par av hans kamrater anklagades nämligen för demonologi, denna obskyra lära varmed somliga präster tror sig kunna bistå Cindar genom att frammana demoner i hans tjänst. Själv angav denne gudfruktige man som förklaring att han bäst tjänade sin gud genom att vara nära de enkla människorna.

Moratius (ca 160-248): Moratius betraktas som Cindarells förste magiker. Han var ursprungligen en praktiskt lagd filosof av enkel härkomst men hans funderingar kring världens beskaffenhet ledde honom till magins väg. År 191 eCF utförde han sin berömda serie experiment varvid han frammanade inkarnationer av vart och ett av de sju elementen och för en kort tid fick dem att utföra enkla uppgifter. Det sägs också att han med materians kraft lyckades ge liv åt död materia och att det var en sådan varelses explosiva död som orsakade förstörelsen av Serenas magikerakademi 299 eCF. Moratius namn förknippas vidare med utvecklingen av skrivkonsten och den metodiska forskningen. Moratius såg sig som en länk mellan människorna och kunskapen och avhöll sig därför från världsliga tillfredsställelser och bildade följaktligen heller ingen familj. Han lät sig heller aldrig avbildas då han fruktade att detta skulle fånga hans själ. Samtida källor beskriver honom som en mager, blekhyad man med långt och smalt ansikte, inramat av snö vitt hår och skägg. Han brukade gå klädd i en likaledes snövit fotsida skrud och enkla herdesandalar utan att låta sig beröras av väder och vind. Varhelst han gick bar han med sig skrivdon och pergament, ivrig att nedteckna sina observationer och funderingar. Det är därför en historiens tragiska ironi att inga verk av hans hand har bevarats till vår tid.

Khendir den lärde (ca 480-572): Khendir den lärde anses av många ha varit Cindarells främste magiker någonsin. Han reste land och rike runt för att förvärva kunskap och det sägs att varenda bok i Cindarell har bläddrats av hans händer och granskats av hans ögon. Han levde dock i en tid då magi var bannlyst i hela Cindarell och tvingades därför verka i hemliga magikersällskap. Rykten gör gällande att han var överstepräst i det äldsta och hemligaste av dem, Andarnas sällskap. Vi vet tyvärr mycket lite om honom och ingen av de många lärjungar han måste ha haft har heller givit sig tillkänna. Från de fåtaliga porträtten känner vi honom som en äldre, vitskäggig man med ett milt leende och godmodigt yttre. Hans mjuka och släta ansiktsdrag bär få spår av hans ålder men de mörka ögonen, djupa som brunnar, vittnar om stor visdom och erfarenhet. Ingen magiskola var honom främmande och än idag bygger många magikers kunskaper på hans rön. Khendir närde en stark önskan att hans kunskaper skulle leva vidare och någon gång i mitten av seklet gifte han sig med den enkla kvinnan Evinda, varmed han fick sönerna Angvin och Melkhor. Till hans stora besvikelse uppnådde de emellertid aldrig samma skicklighet som sin fader. Med sällskapets hjälp förfärdigade han därför åt sina söner två magiska armband som han vid sin död

överförde sina magiska krafter till. Armbanden sägs ge sina bärare oerhörda krafter och många magiker har förgäves sökt dem för att få del av Khendirs samlade kunskaper. Andra menar dock att den store magikern misslyckades i sitt uppsåt – varför finns det annars inga redogörelser för hur sönerna nyttjade sina armband?

Evinda, Khendirs hustru (534-570): Lika känd som Khendir den lärde är, lika okänd är hans hustru Evinda. På porträtten möter oss en slank, ljushyllt kvinna vars väna och behagfulla yttre något förtas av det vemod som återspeglas i hennes bruna ögon. De blågrå strimmorna i det annars svarta håret antyder att hon uppnått mogen ålder men kan också peka på släktskap med det vandrande folket från Norra ödemarkerna. Ingenting är känt om hennes familj och uppväxt, än mindre om hur hon vann den store magikerns hjärta. Kanske var det just hennes enkla bakgrund som lockade honom på ålderns höst då intet mer fanns att upptäcka i världen. Kärleken mellan Khendir och Evinda torde man emellertid inte kunna betvivla ty kort efter giftermålet födde hon honom två söner och när han på dödsbädden drog sin sista suck brast hennes hjärta och hon följde sin make i döden.

Angvin, son av Khendir (född 552): Khendir den lärdes förstfödde son fick namnet Angvin. Av porträtten att döma bråddes han på sin mor, ty han har hennes svarta, gråstrimmiga hår och bruna, vemodiga ögon. Hans magra och bleka yttre ger ett sjukligt intryck och man får känslan av att en osynlig tyngd vilar på hans axlar. Han lär ha intresserat sig för livets magi och har fått en bergsblomma uppkallad efter sig. Ingenting är känt om honom sedan faderns död.

Melkhor, son av Khendir (född 553): Melkhor blev Khendir den lärdes andre son. Hans rosiga kinder bär drag av fadern och han ses ofta självsäkert leende på porträtten. I de mörka ögonen anas dock otålighet snarare än vishet och han tycks ofta vilja vara på väg bort från tavlan, kanske för att få ägna sig åt sina studier av döden som han lär ha haft fallenhet för. Inte heller om Melkhors vidare öden efter faderns död är någonting känt.

Elrind besvärjaren (född 555): Elrind besvärjaren var en tongivande medlem i den grupp av unga alkemister som 572 eCF bröt sig in i den stängda magikerakademien i Gylda och återupptog sina ledstjärnors värv. Från alkemi var steget inte långt till elementarism och Elrind är idag en av Cindarells främste inom sitt skrå. Han är mycket stolt över sin profession och har ingenting till övers för de i hans ögon vidskepliga stackare som inte förstår magins storhet. Till skillnad från många andra magiker söker han därför inte dölja vem han är utan föredrar tvärtom att klä sig i en uppseendeväckande blå kåpa med gyllene stjärnor och vandra öppet på stadens gator. Kanske är det också därför som han föredrar spektakulära former av magi som bländande ljusblixtar och våldsamma energiurladdningar. Åldern till trots så rör han sig rakryggat och hans blonda hår och skägg är ännu tjockt och utan gråa strimor. Hans granskande blågrå ögon vittnar dock om ett långt livs kunskap och erfarenhet. Elrind har svårt att fördrå ”icke invigda” personers sällskap och saknar såväl familj som nära vänner. I stället söker han ständigt förkovra sig i magins ädla konst och när han inte begraver sig i akademiens böcker så är han på jakt efter kunskap eller föremål. Hans ständige vapendragare är Legim Järnklinga, en av få som han vågar anförtro sig till. Det föremål som främst upptar hans intresse är Khendir den lärdes legendariska armband som sägs innehålla den store magikerns krafter.

Sorogon svartkonstnären (född 556): I sin ungdom stod Sorogon svartkonstnären och Elrind besvärjaren varandra nära och samarbetade i återöppnandet av Gyldes magikerakademi. Inom kort gick de emellertid skilda vägar inom magin och även den personliga klyftan dem emellan växte. Medan Elrind föredrar ljusets magi har Sorogon en förkärlek för mörker och köld. Där Elrind utstrålar ungdomlighet och vitalitet tycks Sorogon föredra att framstå som äldre än han är. Han är kort och spenslig och rör sig med en gammal mans krumma steg. Sin rivals extroverta böjelser delar han dock och klär sig gärna i en nattsvart kåpa prydd med vita månar. Bakom den ofta uppfällda huvan skymtar ett blekt och fårat ansikte med krokig näsa och svart pipskägg. Med vaksamma mörka ögon iakttar han under tystnad sin omgivning men när han väl talar så gör han det med en överraskande len och övertygande stämma. Sorogon skyr om möjligt än mer än Elrind andra människor och när han väl nedlåter sig att städsla andra i sin tjänst föredrar han svartfolk, ty de ”passar hans sinnelag och är umbärliga”. Också Sorogon söker Khendir den lärdes mystiska och kraftfulla armband.

Kirmrik (född 550?): Kirmrik är en är en sorglig människospillra som vandrar omkring i Fornmarks vilda skogar. Det gulbleka, skägglösa ansiktet vittnar om hans höga ålder men de korpsvarta håret är ännu tjockt och de mörka ögonen ännu skarpa. Åldern till trots är han ännu högrest och vital men den kraft livet har låtit kroppen få behålla har det i gengäld tagit från vettet. Den arme mannen är nämligen skvatt galen och visar det i allt som han företar sig. Han bär en munks bruna kåpa men vänd bak och fram, han rider baklänges på en åsna, han talar lika mycket genom sin gälla röst som genom sina flaxande armar och hans förvirrade tal undanröjer alla återstående tvivel om hans vansinne. Var han kommer ifrån och vad hans planlösa irrande i vildmarken syftar till är det ingen som vet.

Bard Falköga (född 575): I Cindarells vilda utmarker finns det alltid behov av män och kvinnor som säljer sina vapen eller färdigheter till högstbjudande. Till dem hör Bard Falköga, en av det hårda livet märkt kunskapare och prisjägare. Till sättet är han kall och cynisk och bryr sig om föga annat än sitt nuvarande uppdrag. Om hans yrkesfärdigheter råder det dock inget tvivel. Det spår finns inte som undgår denne man och det byte finns inte som undkommer hans pilar. Bard är något av en ensamvarg men har trots det god hand med djur och en osviklig förmåga att söka upp de rikaste och mäktigaste uppdragsgivarna och vinna deras förtroende. Sedan Sartors tillbakadragande har han tjänat dennes son Krang och ingår i handelsfurstens livvakt. I den ingår också den självsäkre krigaren Hjalte, en duglig man av samma skrot och korn som Bard, den burduse slagskämpen Glum, vars mod bara överträffas av hans dumhet, samt de yngre förmågorna Finn och Orik, vars självsäkerhet är betydligt större än deras självkänedom.

Legim Järnklinga (född 570): Det sägs att Legim Järnklinga har ett yttre som skrämmer män men lockar kvinnor. Denne legoknekts skarpa ansiktsdrag och orubbliga min vittnar om en man som inte viker en tum i strid och hans svärd är lika eftertraktat av uppdragsgivare som det är fruktat av fiender. Men samma nötbruna ögon som män undviker att möta tycker sig kvinnor se en mjuk sida i. Likväl har ingen kvinna vunnit hans hjärta för någon längre tid och det finns de som hänför detta till en olycklig kärlek i hans dunkla förflutna. Legim rör sig lika vant i vildmarken som andra människor i sina hem och han ser till och med ut att trivas mer där, kanske på grund av stillheten och ensamheten. Hans känslöytringar

är få men i sällsynta stunder av vemod kan man ana ett grubblande och eftertänksamt inre. Om sin härkomst talar han inte men de dvärgar vars vänskap han vunnit menar att han måste vara besläktad med Alegim Bronsbärares hedervärda ätt. Förutom sin skicklighet i strid så har Legim hederskänslan gemensamt med Alegims efterföljare. Han återgäldar alltid en tjänst och dräper aldrig en försvarslös. Legims nuvarande uppdragsgivare är sedan många år Elrind besvärjaren av Gylde.

Bahran sjöfararen (född 568): Cindarell har frambringat många sjöfarare men frågan är om någon är mer vittberest än Bahran sjöfararen. Han tillhör en gammal skepparfamilj vars medlemmar sägs ha tillbringat mer tid tills havs än på land. Han hanterar sitt skepp som om det vore en del av honom själv och är herre över dess minsta rörelse. Väder och vind har satt sina spår i hans solbrända och rynkiga ansikte men i hans ögon lyser ännu den ungdomliga iverens glöd. Hans enda familj är hans skepp och hans enda hem är den hamn det för honom till. Bahran tjänar Sartor svärdsmästaren och dennes fyra söner, då flera av dem har ett stort intresse för långväga resor. Bahran har under dessa herrar seglat på alla de hav som omger Cindarell och nått så långt söderut som till Saabahls kuster. Dock ville han inte förtälja mig vilket ärende han hade i vårt land.

Ghandor, kunglig hovmästare (född 563): Ghandors ätt har under många generationer troget tjänat Cindarells kungahus och väglett kungar och drottningar i svåra tider. Denne kunglige hovmästare tar därför sitt ämbete på stort allvar, kanske för stort ty kungens och kungarikets problem tär på honom och han ses sällan le. Hans duglighet är lyckligtvis oomtvistad och med sina administrativa och diplomatiska färdigheter väger han upp svagheterna hos Serevan VIII. Likväl föredrar han att verka i bakgrunden och ehuru rikets väl och ve vilar i hans händer så syns det i alla fall inte utåt. Ghandor är av medellängd, mager och slätrakad och föredrar att klä sig enkelt, även om han vid ceremoniella tillställningar tillåter sig dyrare tyger och färger. När han tar till orda gör han det med en gäll stämma och hans ord är högtidliga och eftertänksamma. Till sitt sätt är han mycket formell och föredrar att följa konvensans minsta regel. För de flesta i Serena personifierar Ghandor hedern och det är otänkbart att han skulle nyttja diskutabla medel, hur helgade än hans ändamål må vara.

Handelsfurste Chorán (född 571): Av alla Cindarells köpmän är handelsfurste Chorán utan konkurrens den främste. Förvisso behövde han inte som så många andra köpmän starta med tomma händer, i hans ådror flyter blodet från de handelsmän som grundade Söderport och den långväga handeln, men det stora arvet han fick har växt sig många gånger större i hans förvaltning. Det är inte så mycket hans egna handelsresor som hans förmåga att värdera och investera i andra köpmäns resor som byggt upp hans förmögenhet. Hans kontaktnät omfattar idag så gott som alla Cindarells köpmän och han har filialer och handelshus över hela kungariket som samlar spekulanter och varor från när och fjärran. Många hävdar rent av att Choráns fingrar sträcker sig ända in i kungahuset och att handelsfursten skulle vara mäktigare än konungen själv. Själv föredrar han dock att undvika offentligheten och verka i bakgrunden. De som föräras en audiens med Chorán möter en man med ett finlemmat ansikte och en smal vaxad mustasch under en spetsig näsa. Han klär sig alltid i exotiska kläder och av senaste mode och bär gärna dyrbara smycken av fullödiga metaller. Besökande tycker sig ständigt värderas av de skarpa stålgrå ögonen och behandlingen blir därefter, kyligt nedlåtande om ingen förtjänst kan göras och värdigt fraterniserande om handelsfursten vädrar goda affärer.

Hövitsman Ranulf (född 568): Hövitsman Ranulf är den högt respekterade befälhavaren över Cindarells armé. Som ung officer vann han ryktbarhet under de tredje svartfolkskrigen där han i sin berömda kampanj genom Norra ödemarkerna lokaliserade och eliminerade många hot mot gränserna. Det var inte minst hans förmåga att inspirera och överbrygga motsättningar som hans soldater beundrade. Under hans fanor marscherade män från Hova och Mark tillsammans och till och med dvärgar lär ha synts i hans led. I spetsen för varje anfall befann sig hövitsmannen själv, alltid med det eldröda skägget och mustascherna välansade och alltid ivrigt viftande med sin försilvrade värja och plymförsedda hatt men aldrig bragd ur fattningen och aldrig rädd för döden. I våra fredligare tider har också hövitsmannen lugnat ned sig men än ser hans stålgrå ögon sådant som ingen annan ser och många menar att han uträttar väl så mycket i det fördolda som på slagfältet.

Thieran ”Räven” (född 577): Det sägs att få människor som ser Thierans ansikte får leva att berätta därom. Detta ansikte tillhör nämligen ”Räven”, tjuvarnas hemliga gillesmästare i Serena. Thieran är högre men spensligt byggd

med tunt rödblont hår och skägg. Det regelbundna ansiktet och den spetsiga hakan har en gång förlänat honom ett vackert ansikte men det bär idag spår av fula ärr från uppgörelser med konkurrenter om mästarposten. Hans vassa gröna ögon naglar fast betraktaren och får den modigaste att känna olust. Thieran styr tjuvgillet med järnhand. Det sägs att inget hus i Serena är okänt för honom och att inget föremål är utom hans räckvidd. Emellertid väljer han sina byten med omsorg och avstår hellre en stöld idag om det finns mer att stjäla i morgon. Enligt denne mans säregna syn på heder bör man inte mörda den man bestjäl eftersom man i så fall inte kan stjäla mer av honom. De som emellertid dristar sig till att korsa hans väg har skaffat sig en oförsonlig fiende med en dolk som når överallt i Serena.

Tara (född 581): Tara är en mild och anspråkslös kvinna med ungdomligt utseende som väcker liten uppmärksamhet i Serena. Vad få emellertid vet är att hon i sin ungdom var förälskad i tjuvarnas nuvarande gillesmästare, Thieran ”Räven”, och födde honom hans förstfödde son. Kärleken falnade då Tara blev varse sin älskades vägval och hon vill idag inte veta av honom. Att Thieran i hemlighet beskyddar henne anar hon säkert men det är henne fullständigt främmande att utnyttja detta till egen vinning. Hon är också mån om att frukten av deras kärlek, sonen Tjalve, ska få en god uppväxt och inte förledas vandra i faderns fotspår.

Tjalve (född 601): Tjalve är son till tjuvarnas gillesmästare, Thieran ”Räven” och Tara. Som så många i sin ålder är Tjalve en framåt yngling med obotlig, om än något naiv, optimism. Under den tjocka blonda kalufsen blickar ett par ivriga gröna ögon fram som alltid tror gott om alla. Kanske är det därför som dvärgen Othar villigt tog sig an denne pojke och lärde honom de hemligheter som ett långt liv som smed förlänat honom. Tjalve är mycket läraktig och överträffar redan många av människornas smeder. Sitt optimistiska yttre till trots så tyngs han dock av sprickan mellan sina föräldrar och kan inte som sin mor förmå sig till att bryta med sin far. Taras varningar om att Tjalves samröre med tjuvgillet bara kan leda till fördärv klingar därför ohörda.

Bure av Brödernas stad (född 341): Dvärgen Bure är den äldste i en ätt som räknar sina anor tillbaka till de allra första dvärgarna i Cindarell. Det var hans

anfäder som tillsammans med Seren den store bekämpade de avgudadyrkande randarerna för att därefter bosätta sig i Brödernas stad. Under Bures egen livstid har svartfolken hållit sig borta från hans salar och stoltheten över anfädernas forna dåd blandas därför med vemod. Han talar ofta om att utföra ett eget dåd, så som att återfinna den förlorade dvärgstaden Djupeklyft. Att Bure ännu besitter styrka för det är oomtvistat, trots åldern syns ännu inga gråa strån i hans svarta hår och skägg och hans intensiva blick är som glödande kol. Bure är förmäld med Khara, syster av Kharak, och har med henne sönerna Barak, Bor och Beren.

Kharak av Stenfolkens Berg (född 352): Dvärgen Kharak är ättefader för den främsta av dvärgklanerna i Stenfolkens Berg. Hans ätt kallas stundom för den sovande ätten (men bara av dvärgar, aldrig av andra raser) eftersom de kom till Cindarell först efter att de stora striderna avslutats. Kharak har dock inte låtit bekomma sig av detta utan ägnat sig åt vinna ryktbarhet genom sköna verk snarare än stora dåd och det sägs att blott Djupeklyft kan mäta sig med hans salar. Kharak är genom sin syster besvägrad med Bure av Brödernas stad och frändskapen dem emellan är stor.

Ossjan av Obels ätt (född 379): Serenas fåtaliga dvärgar föredrar att hålla sig för sig själv och har samlats i Dvärgarnas kvarter, en långa synnerligen naturtrogna stenhus. Till Ossjans värdshus Tunga yxan lockas emellertid såväl dvärg som människa. Ingen annanstans i huvudstaden är brännvinet lika välkryddat, mjödet lika mustigt och stekarna lika mörra. Ossjan är en jovialisk dvärg som får sina gäster att känna sig just som gäster och inte betalande kunder och man får truga honom för att göra rätt för sig. Dock får man inte förledas att utnyttja hans gästfrihet ty den som smiter från notan har skaffat sig en fiende för livet (och dvärgar lever som bekant länge). Som alla av sitt folk är han kort men bredaxlad och hans kopparröda, silverstrimmiga skägg räcker honom ned till den omfångsrika midjan. Ossjan räknar sig till Obels ätt och hans närmaste frände i Serena är brodern Othar.

Othar av Obels ätt (född 392): Dvärgen Othar är av Obels ätt och bror till värdshusvärden Ossjan. Själv försörjer sig Othar som smed och hans skicklighet är omtalad i hela Cindarell. De många åren i smedjor har märkt honom. Han är

rynig och skumögd, hans eldröda skägg är svett och hans starka nävar är stora som brödspadar. Likväl blir alla metaller följsamma i hans händer och inga detaljer, hur små de än må vara, lämnas åt slumpen. Resultatet blir ypperliga vapen och redskap med utsökta utsmyckningar. Othar liknar sin bror i det att han trivs bra i människors sällskap och inte tvekar att dela med sig av sitt yrkeskunnande. Han tar därför emot alla uppdrag så länge de är intressanta, låt vara att bara Serenas främste har råd med hans priser, och har till och med städlat en människopojke i sin tjänst, lärlingen Tjalve. Det finns dock de bland hans folk som anser att denne mansfrände går för långt och att inget gott kan komma av en så djup vänskap mellan dvärgar och människor.

Orim av Obels ätt (född 518): Orim av Obels ätt är med dvärgars mått ännu bara ett barn. Likväl är hans röda hår redan tjockt och skägget räcker honom till bröstet. Vidare har han redan känt på stridens hetta och många är de svartfolk som fått smaka på hans väldiga dubbelyxa. Däremot kommer Orims ungdom i dagen genom hans kraftiga humörsvängningar. Han är mån om sin värdighet och möter rakryggad sin omgivning men i stunder av vrede eller sorg rämningar fasaden snabbt. I strid är han skoningslös och kan i sitt bärsärksraseri glömma all försiktighet medan olyckor och motgångar (ehuru ovanliga) bryter ned honom fullständigt. God mat och stark dryck är han svag för och det sägs att en orcharmé inte mäktar fälla honom men väl en tunna brännvin. Stoltheten flyter särskilt stark i denne dvärgs blod och han betraktar nedlåtande andra folks bedrifter då han menar att dessa inte kan jämföras med dvärgars dåd. Att vinna denne dvärgs förtroende och vänskap torde därför vara svårt.

Bruggeldrum, storjätte (född 412): Bruggeldrum är jättarnas ledare eller storjätte just därför att han är störst bland dem. Närmare fem manslängder över marken reser sig denne väldige man och allt hos honom är stort. Ögonen är stora som tallrikar, näsan stor som en melon och ur den väldiga munnen ljuder en mullrande stämma som överröstar själva åskan. Hans tal är förvisso enkelt men man får inte förledas tro att intellektet är på samma nivå. Storjätten och hans gelikar besitter nämligen en sådan styrka att de varken vill eller kan nyttja andra färdigheter. I deras starka men klumpiga nävar förstörs de föremål de försöker bearbeta och det är helt enkelt mer praktiskt för dem att lita till råstyrka än redskap. Bruggeldrum har dock organiserat byggen av kanaler och dammar för att

främja jordbruk och fiske, projekt där jättarnas egenskaper kommer till sin rätt. Vidare har han varit öppen för handel med andra raser, särskilt dvärgarna vars redskap motstår till och med jättarnas styrka. Storjätten är emellertid väl medveten om att många raser ser på jättarna som ett primitivt folk, vilket inte ursäktar men väl förklarar hans ofta våldsamma humör, och han nyttjar hellre sin träklubba än retorik. Endast med ett stort mått av underdånighet kan man vinna hans förtroende.

Vizark, vättarnas konung (född 579): Till skillnad från människorna så har vättarna ingen tradition av kungar. Vizark är dock den främste av de många klanledare som dväljs i Vättebergen i norra Cindarell och har självsvådigt antagit kungatiteln. I viss mån är anspråket berättigat ty Vizarks anfäder var vänner till Seren den store och hans klan har än idag handelsförbindelser med Brödernas stad. Vidare är deras samhälle väl organiserat och vad gäller gruvdrift och vapensmide kan inga andra svartfolk mäta sig med dem. Makten har emellertid stigit denne vätte åt huvudet och, om uttrycket tillåts, om midjan. Han är nästan lika lång som en människa men fet som två. Han föraktar såväl sitt eget folk som andra folk och gör inga försök att dölja det. Så ofta han kan bär han på en tung järnkrona med infattade ädla stenar, under vilken han nedlåtande betraktar sina besökare med sina stora gula ögon. Kanske hade denne vätte för länge sedan störtats om det inte hade varit för Jordgåva eller Gnom Gabh som denna magiska järnspira kallas på vättarnas gutturala språk. Jordgåva har den märkliga förmågan att för sin bärare öppna det hårdaste urberg och uppenbara de skatter som där döljs. Hur detta kraftfulla föremål kommit i vättekonungens händer är en noga bevarad hemlighet och Vizark låter ingen annan röra vid det. Kanske anar han att det bara är Jordgåva som står mellan honom och döden.

Elendor, alvernas konung (född ca 2100 fCF): Det torde inte finnas någon som i ålder och vishet kan mäta sig med Elendor, alvernas konung. Han gör anspråk på att ha vandrat i världen medan den ännu var i begynnande och räknar som sina syskon jordens mull, luftens bris och havets våg. Det var på hans inrådan som alverna en gång ställde sig på Seren den stores sida, ehuru han med människornas uppgång förutsåg alvernas fall, och det var också på hans inrådan alverna drog sig undan deras skövlande framfart genom Cindarell. Än idag föredrar han att undvika vårt släkte och lämnar sällan sina marker på Sagoöarna i

öster. Alvkonungens yttre utstrålar kyla och högdragenhet. Hans skarpa drag avslöjar inga känslor, hans genomträngande ögon är isblå och hans långa hår glittrar som silverfrost. Hans tal är motvilligt och nedlåtande och tycks rikta sig till alla utom den han talar med. Elendors fränder menar att det är alvernas förestående försvinnande från vår värld som tynger honom och att han särskilt sörjer att ingen av hans folk förmått avla något barn.

Anoël, alvernas drottning (född ca 1900 fCF): Enligt alverna själva finns det ingen som kompletterar Elendor som hans maka Anoël. Medan alvkonungen liknas vid den kalla och dystra månen så är alvdrottningen hans motpol. Hennes gyllenblonda hår skiner ikapp med solen, hennes djupa gröna ögon för tankarna till ett stilla hav och hennes mjuka stämma är som den skönaste harpmusik. I vishet står hon inte långt efter sin make men där Elendor ser långt ser Anoël snarare djupt. Bättre än någon annan alv förstår hon andra levande väsen och hon inser att människan är lika mycket en del av världen som de djur och växter som alverna håller av. Det var också i hennes händer och inte i makens som Seren den store överlämnade den mytomspunna elementiren, ett stort glasliknande klot som sägs hysa de elementkrafter som blev över sedan världen skapats, i hopp om att hon skulle förstå att bevara naturens balans med den. Trots denna skillnad, eller kanske just därför, älskar hon Elendor och vill inget hellre än att ge honom det barn som han så innerligt åstundar.

Elvina, syster till Elendor (född ca 1800 fCF): I många av sina fränders ögon är alvkonungens syster Elvina mer människa än alv. Hon har Elendors silverblonda hår och gnistrande blå ögon men till skillnad från sin bror så tror hon att alverna kan lära sig av de andra folken. Hon är särskilt fascinerad av andra folks förmåga att nyttja naturens krafter till övernaturliga ting. Medan alverna drog österut hörde Elvina till dem som dröjde sig kvar i hopp om att utröna mer om dessa. Trots det som sägs om henne är hon dock ingen människovän utan har tvärtom svårt att fördrå deras själviskhet och svekfullhet. Närhelst hon färdas till deras städer gör hon det därför under förklädnad. Däremot uppskattar hon Vandrarnas äldstes sällskap och när de vintertid beger sig söderut korsar hon ofta Östbergen för att besöka dem och lära sig av dem.

Meng-Linn, Vandrarnas vägviserska (född 565): Vandrarnas snabba åldrande syns tydligt hos deras vägviserska, Meng-Linn. Trots att hon med människomått är i sina bästa år är hon böjd av ålder och de smala ögonen och den tvära munnen döljs nästan helt bland de djupa rynkorna. Men skenet bedrar, ty denna kvinnas namn betyder Månkraft och hennes krafter överstiger många människors. När hon öppnar sina ögon så fångas betraktaren bokstavligen av hennes intensivt glödande blick som tycks se och förstå allt och förvandlar den starkaste man till en svag pojke. Inte ens det avlägsna, förgångna eller framtida tycks vara Meng-Linn fördolt och till och med magikerna avundas de krafter som Vandrarnas vägviserskor besitter. Själv hänför hon sina krafter till naturens allestädes närvarande själ och ser sig inte som mer än just en vägviserska för sitt folk och det fåtal andra som lyckas vinna hennes gunst.

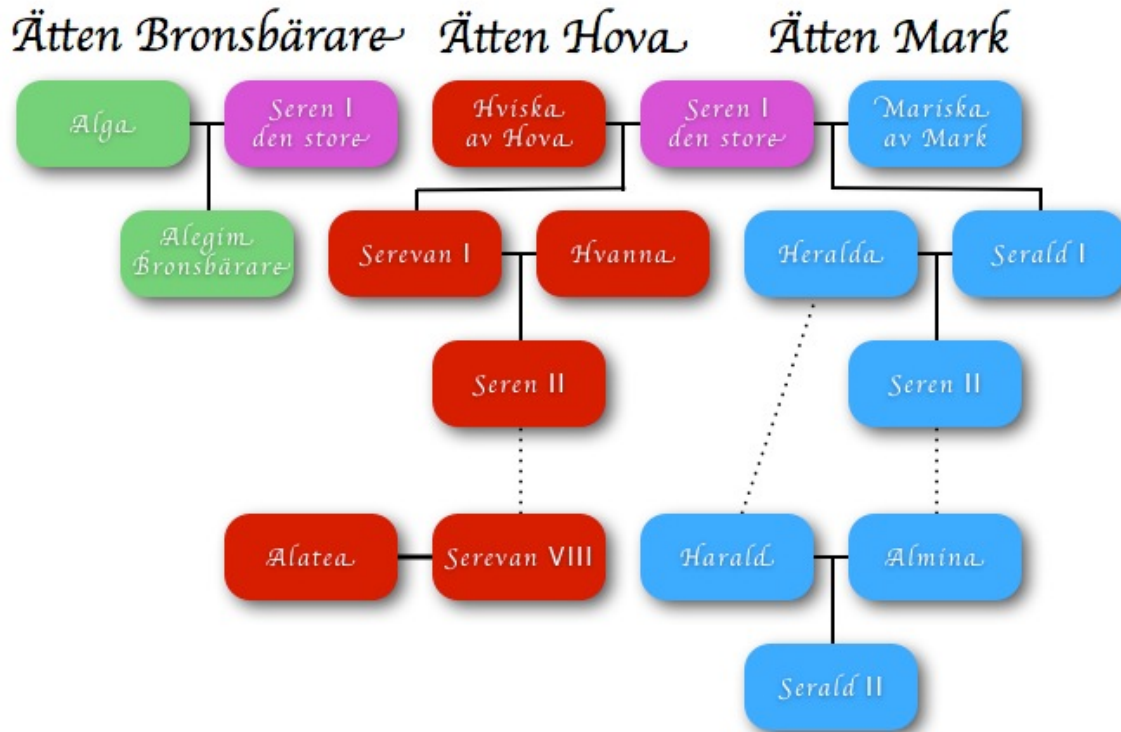
Linn-Sien, dotter till Meng-Lien (född 586): Lika snar som Vandrarens ålderdom är, lika lång är deras ungdom, såsom det yttre hos Meng-Linns dotter Linn-Sien utvisar. Trots sin mogna ålder har Månens dotter en flickas släta hy och mjuka drag och ett kattedjurs smidiga kropp och snabba reflexer. Så lite undgår hennes skarpa sinnen att man anar den kraftfulla moderns påbrå. Bland hennes folk är det många män som vill se henne som sin hustru och många kvinnor som vill se henne som sin kommande vägviserska. Själv försmår hon dock dem alla och föredrar ett liv i vildmarkens frihet med kroppens styrka och smidighet som enda ledsagare. Meng-Linn tar dock dotterns vägval med sådan ro att många anar att hon sett mer av Linn-Siens kommande vandringar i livet än hon velat avslöja.

Alemon och Minnea (födda 601?): Klostret i Gylde har tagit sig an många föräldralösa barn och bland dem återfinns pojken Alemon och flickan Minnea. Som de flesta i deras belägenhet lämnades de i förtroende och deras härkomst är därför okänd. Alemon skiljer sig vid första anblicken inte mycket från stadens andra gatpojkar. Hans skrubbsår och smutsiga kläder vittnar om att han tycker bättre om upptåg och rackartyg än att lära sig ett hederligt arbete och han har drivit många välmenande mäster till vansinne. Till sinnet är han sävlig på gränsen till trög och han är också en drömmare med förhoppningar långt större än hans förutsättningar. Under den tjocka nötbruna luggen tittar det dock fram ett par nyfikna brungröna ögon som förhoppningsvis en dag hittar något som fångar hans intresse och förmår att ägna sig helhjärtat åt det.

Minnea är Alemons raka motsats i det att hon vårdar sig såväl om sitt yttre som om sitt inre. Hennes silverblonda hår och klarblå ögon väcker uppseende och hon har ett gott läshuvud med bra minne för detaljer. Likväl ses hon ofta i sällskap med Alemon och hans gelikar och ägnar sig åt vilda lekar som är föga passande för flickor. Minnea är kvick både i ord och tanke men också snar till vrede, något som inger respekt hos jämnåriga men uppfattas som respektlöst av äldre. Hon har högre ambitioner än vad som berättigas av hennes bakgrund och kön och frågan är om detta kommer att bli henne en tillgång eller en belastning i livet.

Att dessa okända barn är med bland mina observationer beror enbart på att jag råkade se dem i sällskap med min vägvisare, Legim Järnklinga, och fick infallet att dem med som exempel på Cindarells barn. De torde emellertid inte komma att spela någon roll i landets historia.

Appendix 2 – Seren den stores släktträd

Appendix 3 – Kronologi

- Ca 3577 fCF   Den första omvälvningen.
Cindar framträder.
- Ca 2877 fCF   Den andra omvälvningen.
Cindar besegrar de gamla gudarna.
- Ca 2877 fCF   Den tredje omvälvningen.
Cindar skapar vår värld.
- Ca 2100 fCF   Alver och andra älvfolk framträder i världen.
- Ca 1800 fCF   Dvärgar och andra stenfolk framträder i världen.
- Ca 1477 fCF   Den fjärde omvälvningen.
Cindar skapar människorna på ön Cinda. Från Cinda stammar Hova, Mark, Salassa, Parator, Anger, Gartha och Riva.
- Ca 777 fCF   Den femte omvälvningen.
Cindar skapar Cindarell men hans barn vill inte lämna Cinda.
- 777-77 fCF   "Den bristande trons sjuhundra år".
Cindarierna sätter sig upp mot Cindar.
- Ca 600 fCF   Lägre gudar beviljas tillträde till världen mot att de underkastar sig Cindar.

De försöker skapa människor efter Cindars exempel. Från deras försök stammar såväl andra folk än cindarierna som andra raser.

- Ca 300 fCF   Dynastin Dareion tar makten i Saabahl.
- 77 fCF   Uppvaknandets år.
Saabahl sänder sin tjänare Marekh um-Saal till världen i syfte att störta Dareion och sprida Saabahls rätta lära.
- 77 fCF   Den sjätte omvälvningen.
Avgudadyrkare av okänd ras framträder i Cindarell och utmanar Cindar. Deras kultplatser utgörs av portar med förbindelser till okända världar.
Cindar förlorar tålamodet med sitt folk och lämnar i vredesmod Cinda.
- 77-7 fCF   "Det missriktade modets sjuttio år".
Cindarierna för en hopplös kamp mot drakormarna Nideld och Nidafrost.
- 41-1 fCF   Saalitiska heliga kriget.
Dynastin Dareion störtas och dynastin Saal tar makten.
- 7 fCF   Nideld dräper Seren den stores fader.
Seren den store beslutar att fly men svär att återvända och hämnas.
- 7-1 fCF   "Det motvilliga offrets sju år", flykten från Cinda.

Cindarierna seglar över haven i sju långa år i jakt på det förlovade landet.

Stammarna Hova och Mark anländer till Cindarell.

Seren den store besegrar svartfolkens förkämpe i envig.

Huvudstaden Serena grundas.

Stammarna Anger och Gartha anländer till Angarthia.

Anger bosätter sig vid kusten och Gartha på höglandet.

Stammarna Parator och Salassa anländer till Saabahl.

Salassa säljer sina bröder som slavar och drabbas av Cindars förbannelse.

Stammen Riva stannar kvar på Cinda. Deras vidare öden förblir okända.

3 eCF Den första portens väktare besegras. Ekedal koloniseras.

5 eCF Den andra portens väktare besegras. Brödernas stad grundas.

7 eCF Seren den store utropas till kung Seren I över Cindarell och bröllop firas med drottning Hviska av Hova.

8 eCF Serevan I blir den förste i Hova ätt att födas i Cindarell. Drottning Hviska dör emellertid i barnsäng.

- 10 eCF   Seren I gifter om sig med drottning Mariska av Mark. Serald I blir den förste i Marks ätt att födas i Cindarell
- 10-20 eCF   Bönder bosätter sig i Sjuhärad och fiskare längs Hovlands kuster.
- 14 eCF   Seren I ger sig ut för att söka efter de förlorade stammarna. Han återvänder dock aldrig till Cindarell och inget är vidare känt om den förste konungens öden.
- 25 eCF   Serevan I utropas till ny kung efter Seren I och samregerar med sin bror Serald I. Snart uppträder dock slitningar mellan bröderna.
- 31 eCF   Köpmän grundar Norrport. Byteshandel idkas med nomadstammar från Norra ödemarkerna.
- 40-48 eCF   Andra dareiska kriget.
Dareion reser sig med hjälp av upproriska slavar och farsegels barbarer. Saabahl plundras men Dareion slås tillbaka.
- 49 eCF   Brytningens år. Västmark koloniserar och Marks huvudstad Hemm grundas.
- 88-90 eCF   Tredje dareiska kriget.
Dareion förstörs och dareierna skingras i öknen.
- Ca 100 eCF   Kulturell guldålder inleds med nostalgiska och vemodiga verk.

- 121 eCF Nyhov (nuvarande Brödrarrike) koloniseras. Hamon och Nya Serena grundas.
- 129 eCF Fornmark koloniseras. Gylde och Holma grundas.
- 132 eCF Konkordatet vid Tåre älv drar upp gränsen mellan Hova och Mark.
- 147-148 eCF Första svartfolkskrigen. Svartfolk från skogarna samlar sig i plundringsräder mot ensliga byar men spåras upp, besegras och drar sig tillbaka till bergen.
- 181 eCF Köpmän grundar Söderport. Handelsförbindelser knyts med handelsstäder i söder.
- 191 eCF Magikern Moratius utför de första kända experimenten med magi i Cindarell.
- Ca 200 eCF Vetenskaplig guldålder inleds med influenser från utlandet.
- 212 eCF Serena lärdes akademi i Serena grundas.
- 219 eCF Marks styrande uppmuntrar grundandet av Havsporten för att få del av den allt mer lukrativa handeln över haven.
- 248 eCF Magikern Moratius dör. Hans lärjungar grundar en magikerakademi i Serena.
- 270 eCF Östmark koloniseras och Cindarell når dagens gränser. Tann grundas.

- 296-298 eCF   Pesten härjar i Cindarell. Såväl främlingar som magiker ges skulden och religiösa oroligheter följer.
- 299 eCF   Religiösa upplopp skakar Cindarell och en pöbel bränner ned magikerakademien i Serena.
- 314 eCF   Ett hotande inbördeskrig mellan Hova och Mark avvärjs genom Konungens fred. Spänningarna består dock och kungariket förblir i praktiken splittrat.
- 328 eCF   Ett försök av Mark att införliva de mystiska Sagoöarna i öster slutar i fiasko då flottan förliser. Inga fler försök görs.
- 333 eCF   Magikersällskapet Andarnas sällskap grundas.
- 346 eCF   En kunglig expedition till Norra ödemarkerna nedgörs till sista man av svartfolk, vilket blir slutet för alla expansionsförsök norrut.
- Ca 350 eCF   Cindarells städer börjar hävda oberoende och kungamaktens försvagning inleds.
- 394 eCF   Magikerakademien i Gylde grundas.
- 427-428   Andra svartfolkskrigen. I vad som ser ut som en samordnad aktion utsätts Hovland och Västmark för samtida anfall. Svartfolken har framgångar till en början men slås tillbaka och retirerar till bergen. I väster nedgörs de av dvärgar och i öster av

- alver och därmed är det slut på svartolkens hot i södra Cindarell.
- 473 eCF Den första debatten mellan magiskolor slutar i en brytning mellan animism och nekromanti, varvid de senare går under jorden.
- 497 eCF En våldsam brand ödelägger stora delar av Hemm.
- 499 eCF Allfadern Cindarum IV bannlyser magi och magikerakademien i Gylde stängs.
- Ca 500 eCF Magikern Khendir den lärde föds.
- 570 eCF Khendir den lärde dör efter ett ovanligt långt liv
- 570 eCF Cindarells nuvarande kung, Serevan VIII, bestiger tronen vid blott 12 års ålder. Svaghet och olyckor kännetecknar hans regeringstid.
- 572 eCF Magikerakademien i Gylde trotsar bannlysningen och återöppnas.
- 575 eCF Nyhov gör uppror mot friherre Agnar Svarte och Sartor svärdsmästaren tar makten. Efter Sartors seger i slaget vid Segerby erkänner kungahuset motvilligt hans anspråk och länet byter namn till Brödrarike.
- 585-587 eCF Missväxt drabbar Cindarell.

- 591-592 eCF   Pesten härjar ånyo i Cindarell.
- 598-599   Tredje svartfolkskrigen. Hövitsman Ranulf leder en förebyggande kampanj genom Norra ödemarkerna och upplöser flera hotfulla sammandragningar bland svartfolken. Därmed tryggas Cindarells norra gränser.
- 600 eCF   Den av hela Cindarell älskade drottning Alatea försvinner spårlöst. Den förkrossade kung Serevan VIII överlåter i praktiken regerandet till sin hovmästare Ghandor.
- 603 eCF   Den andra debatten mellan magiskolor slutar i ännu en brytning, denna gång mellan elementarism och illusionism. De senare lämnar Gylde och grundar en ny magikerakademi i Nya Serena.
- 613 eCF   Sartor överlämnar styret åt sina fyra söner Krang, Morvan, Ragnvald och Cihvind. Städerna Hamon och Nya Serena döps om till Krangon och Morvana.
- 613 eCF   Innevarande år, ett år som många tror förebådar nya omvälvningar för Cindars folk då blott ett årtionde återstår av den nuvarande sjuhundraårscykeln.

Appendix 4 - Kartbeskrivningar

Hovland	Hovas kärnland som tillsammans med utbrytarlänet Nyhov (numera Brödrarrike) utgör den västra rikshalvan. Styrts av kungahuset i Serena direkt eller genom baroner och läns herrar.
Serena	Cindarells huvudstad, säte för kung Serevan VIII och allfader Cindarios XIV. Främsta byggnader är det kungliga slottet, uppfört på den plats där Seren den store först landsteg och format som en triak med tre flyglar, Cindars katedral, vars marmorfasad smyckats med målningar av Cinda flykt, samt Serena lärdes akademi, som bland annat hyser Cindarells största bibliotek.
Norrport	Ursprungligen fristad för norrväga handel. Numera ökänt tillhåll för smugglare och fribytare.
Söderport	Ursprungligen fristad för sydväga handel. Numera främst omlastningsplats sedan övriga städer minskat sina tullar.
Sjuhärad	Samlingsnamn på byarna runt sjöarna Hviska och Mariska. De härrör från de första nybyggarna som utgick från Serena och grundade sju byar till minne av de sju folken. Cindarells kornbod med bördiga jordbruks- och betesmarker.
Björkeby	Mindre by mellan Serena och Norrport. Troligen namngiven efter de tidiga nybyggarnas fascination för det nya landets skogar. Lever främst på fiske.

Vende	Ansågs av de tidiga nybyggarna vara världens ände, därav namnet. Har sedan Norrports nedgång avfolkats och de få kvarvarande byborna är utlämnade till piraters godtycke.
Skälby	Oansenlig by på vägen mellan Serena och Söderport. Mest känd för sina många värdshus med mat och dryck från länderna söderöver.
Ekedal	Otillgänglig dal känd för sina täta ekskogar. Virkeshandelns nedgång har också lett till en nedgång för läns herrarna av den ekenskiöldska ätten.
Ekeby	Ekedals största by med vackert snidad träkyrka.
Dunkledal	Tidigare den ökände läns herren Agnars domäner. Sedan dennes död en avfolkad dal där de förtryckta undersåtarnas spöken sägs gå igen.
Svartskogen	Snåriga skogar i norra Hovland som fick sitt namn efter de sista svartfolksklaner som bet sig fast i Hovland. Numera tomma på både folk och knytt.
Hviska och Mariska	Två natursköna systersjöar i centrala Hovland, namngivna efter Cindarells första drottningar. De bevattnar Sjuhärad och rinner så småningom ut genom Serena.
Nyhov / Brödrarike	Tidigare västra rikshalvans nordligaste län. Frigjorde sig i slaget vid Segerby 575 eCF och antog då namnet Brödrarike. Styr idag av Sartor svärdsmästaren och dennes fyra söner Krang, Ragnvald, Cihvind och Morvan.

Hamon / Krangon	Kallas numera Krangon efter sin styresman, handelsfursten Krang. Har gått längst av alla Cindarells städer i avskaffandet av handelshinder och har främst handeln med dvärgarna, där jordbruksvaror byts mot ypperliga metallarbeten, att tacka för sin rikedom. Staden har många dvärganpassade värdshus med möra stekar och starka drycker.
Nya Serena / Morvana	Kallas numera Morvana efter sin styresman, magikern Morvan. Styrts som en magikrati där alla beslut fattas av ett magikerråd, vilket för invånarna i praktiken innebär stor frihet men under hård kontroll. Här ligger Cindarells enda magikerakademi som befattar sig med illusionism.
Ragneborg	Borg utanför byn Rika och säte för länsherre Ragnvald. Länet styrs i traditionell feodal stil med stor makt för adeln men också stora plikter i förhållande till land och folk.
Tre Vägars Kloster	Kloster utanför byn Cindars barn och säte för den andlige ledaren, abboten Cihhind. Denna landsdel har en mycket svag statsmakt men hålls ihop av folkets respekt för kyrkan och religiösa värderingar.
Korset	Knutpunkt i västra Nyhov som dock tappat i betydelse sedan länets frigörelse 575 eCF och de därpå minskade kontakterna med Hovland.
Djupne	By vid Eremitträsket. Genomresande dvärgar är en vanlig syn här.
Drakens klo	By vid Draksjön. Äldre bybor berättar gärna om sjöns drake men ingen tycks ha sett den själv.

Segeberby	Fiskeby i södra Nyhov. Mest känd för sin närhet till slagfältet där folkarmén besegrade den Agnar Svartes armé av legoknektar 575 eCF, varefter byn fick sitt nuvarande namn.
Rika	Samhälle nedanför Ragneborg. De rika markerna förmår försörja såväl byborna som borgens talrika herrskap och tjänstefolk.
Vadstället	By söder om Jättarnas dal. Hugade bybor vågar sig ibland till jättarna för att idka byteshandel.
Cindars barn	Samlingsnamn på gårdarna och stugorna kring Tre Vägars Kloster. Förser klostret med förnödenheter, främst i utbyte mot religiösa tjänster men också mot konkreta råd om växter och djur.
Glänta	By i östra Nyhov. Lever främst på jakt och skogsbruk.
Klippan	Liten by i nordvästra Nyhov. Hade en kort storhetstid tack vare bergens kopparfyndigheter men står nu främst som ett minne av järnets seger över bronset.
Fänge	Fiskeby i södra Nyhov som ofta ligger i konflikt med fiskarna i Segeberby.
Tåre	Fiskeby i sydöstra Nyhov som specialiserat sig på säljakt.
Tufloda	By väster om Trollskogen. Byborna hyser djup respekt för skogens sagoväsen och undviker den.

Jättarnas dal	Bördig dal omgiven av höga berg, hem för en klan jättar.
Draksjön	Djup bergssjö i norra Nyhov vid foten av Treberget. Med sin spetsiga form och sina tre naturliga grottöppningar påminner berget om en stor flöjt. Detta berg hyste den drake som sjön uppkallats efter och som Sartor svärdsmästaren gjorde anspråk på att ha dödat.
Eremitträsket	Sankmarker i nordvästra Cindarell till vilka många eremiter valt att dra sig undan, därav namnet.
Trollskogen	Cindarells nordligaste bokskogar på ömse sidor om Tåre älv i gränsmarkerna mellan västra och östra rikshalvan. Sägs vara tillhåll för olika sagoväsen, goda likaväl som onda, och undviks av människorna.
Mark	Östra rikshalvan som består av Marks kärnländer Västmark, Östmark och Fornmark. Västmark styrs direkt av hertigen medan Östmark förvaltas av en släkting, vanligtvis en yngre bror eller svåger. Fornmark styrs av hävd av grevarna av Fornmark som tack för att de lade under sig landet för Marks räkning.
Hemm	Marks huvudstad och säte för hertig Harald av Mark. Eldhärjades 497 eCF, varefter stadskärnan omdanades och slottet byggdes ut till att efterlikna Serenas slott.
Havsporten	Ursprungligen fristad för sydväga handel. Alltjämt viktig som utskeppningshamn för Storskogens virke.

Tann	Cindarells östligaste stad, även kallad Gryningsolen. Styrts av hertigens bror Harold. Ursprungligen tänkt att tjäna som brohuvud i koloniseringen av Östmarks skogar men planerna strandade på alvernas motstånd. Idag befäst gränsstad och stark flottbas.
Fornehus	Ursprungligen gränsbefästning i östra Fornmark, varifrån Fornmark erövrades, idag elegant slott där greve Gyls av Fornmark residerar.
Gylde	Cindarells största stad efter Serena och Hemm. Har behållit sin ställning som knutpunkt för den krympande nomadhandeln. Mest känd är dock staden för sin magikerakademi, omtalad för sina kunskaper inom elemetarmagi och animism.
Holma	Cindarells minsta stad. Lever på timmer och fiske och är egentligen bara känd för sin närhet till den större staden Gylde.
Järna	Gruvsamhälle i Östpasset som i takt med järnbrytningens ökande omfattning vuxit kraftigt. Ett tämligen laglöst samhälle där statsmakten överser med småbrott och prostitution så länge gruvdriften hålls igång. Rykten om förekomst av slaveri dementeras av Mark.
Bränne	Fiskeby söder om Hemm. De musslor och ostron som fångas här hamnar på rika mäns bord över hela Cindarell.
Västerby	Egentligen en fortsättning på norra Hemms förstäder som fick en kraftig befolkningsökning efter branden 497 eCF, då många av Hemms fattiga blev hemlösa och tvingades att söka nya bosättningar.

Österby	By söder om Storsjön. Förser Hemm med jordbruksprodukter.
Härne	By öster om Storsjön. Har på senare år avfolkats då unga bybor lockats till järngruvorna.
Sjöby	By norr om Storsjön. Avfolkades efter missväxtåren 585-587 eCF och är idag öde.
Gamleby	Namnet till trots en av Västmarks yngre byar. Lever på skogsbruk.
Vidavann	Fiskeby i södra Västmark. Framhåller sig själva, med viss rätt, som Cindarells främsta valfångare.
Noma	Liten by i norra Västmark som före koloniseringen av Fornmark levde på handel med nomaderna. Idag inte mer än en mellanhamn för fartyg mellan Gylde och Hemm.
Norrbåk	By på Östmarks ostkust, grundad av statsmakten och befolkad av tvångsflyttade straffångar. Folklynnet är därefter. Duktiga legoknektar dock.
Söderbåk	Systerby till Norrbåk med liknande historia. Ligger i ständig fejd med Norrbåk, en fejd som ofta övergår i blodvite.
Arla	Nybyggarby i nordöstra Östmark, varifrån härdade guldsökare fortsätter upp i bergen i jakt på den åtråvärda metallen.

Timran	Liten by öster om Trollskogen. Byborna livnär sig på timmerflottning men undviker trots det Trollskogens förnämliga bokar.
Tjärne	Liten by i norra Fornmark. Ståtlig bykyrka med dubbla torn.
Söderby	Jordbrukssamhälle på fornmarkska högslätten. Steniga men bördiga jordar.
Norrby	Ensligt belägen by i nordöstra Fornmark som slogs av pesten 593 eCF och aldrig återhämtade sig.
Skede	Som det gamla ordet för gräns antyder en by som vuxit upp kring gränsbefästningen Fornehus. Känd för sina vår- och höstmarknader i anslutning till Vandrarnas betesvandringar.
Storskogen	Rika ekskogar i Västmark varifrån mycket skeppsvirke hämtas. Fordom var de täta och vilda men har under senare generationer fått ge vika för nyodlingar. Dock menar bybor att främmande väsen ännu dröjer sig kvar och föredrar att inte bege sig för långt bort från de upptrampade stigarna.
Älvsbogen	Alvernas skogar i Östmark, i folkmun ofta kallad älsbogen av en anledning jag inte förstår.
Vandrarnas land	Denna risiga barrskog är formellt en del av Mark men är bara av intresse för vandrarna, som brukar stanna här på sina vandringar söderut. De stickiga barren faller deras märkliga rid- och betesdjur väl i smaken.

Storsjön	Cindarells största sjö. Ofta dimmig och så stor att man sällan kan se från den ena sidan till den andra.
Norra ödemarkerna	Gemensamt namn på de bergskedjor och högländer som utgör Cindarells norra gräns. Dessa otillgängliga ödemarker är kalla och blåsiga och lämpar sig föga för bosättningar. Dvärgar och svartfolk dväljs därför under jord medan nomadstammarna vandrar från plats till plats i sitt sökande efter jakt- och betesmarker. Mytomspunna platser som den första dvärgastaden Djupeklyft, Seren den stores Brödernas stad för alla Cindarells folk och De Gamla Gudarnas kultplats Andarnas hemvist tros dölja sig här. Många och svåra faror avskräcker dock de flesta lycksökare.
Stenfolkens berg	Bergen i nordväst, under vilka flera dvärgboningar döljer sig. Därav följer att inga svartfolk vågar sig till denna del av Norra ödemarkerna.
Vättebergen	Bergen i norr, till vilka inte bara vättarna utan också andra svartfolk dragit sig tillbaka. Undviks av såväl folk som djur.
Fornbergen	Bergen i nordöst, varifrån Vandrarna brukar vandra söderut med sina boskapshjordar. Förhållandevis goda jaktmarker för den som står ut med vädret.
Östbergen	Den bergskedja som löper söderut genom Mark. Korsas enklast genom Östpasset. På senare tid uppmärksammas för sina järnfyndigheter.
Dimmassivet	Högplatå i Östbergen. Som namnet antyder en dimmig plats vari många resande förlorat sig.

- Djupeklyft** Dvärgarnas mytomspunna första stad. Den sägs vara uppförd i en hålighet efter en utslöcknad vulkan och är som namnet antyder en djup underjordisk klyfta med uthuggna bostäder på ömse sidor. Kristaller ger ljus och kanaler friskt vatten till denna än idag oöverträffade stad och varför dvärgarna valde att lämna den är höljt i dunkel.
- Drömmarnas stad** Den legendariska stad som Seren den store grundade för alla Cindarells folk; människor, alver, dvärgar, jättar och vättar där de kunde leva i fred och välmåga, fria och jämlika. Staden är ett arkitektoniskt mästerverk med raka gator och magnifika byggnader. Den ligger dock dold för omvärldens ögon på botten av en utslöcknad vulkan och skyddas av en svårgenomtränglig labyrinth. Tyvärr tackade alverna nej till Serens erbjudande medan jättar, vättar och dvärgar valde att bosätta sig utanför staden. Serens drömmars stad blev därmed blott en människornas stad.
- Andarnas hemvist** Denna urgamla kultplats sägs ha varit hemvist för De Gamla Gudarna och är än idag en kraftfull plats dit andarna av sedan länge döda söker sig för att vägleda de levande. Själva platsen utgörs av sju resta stenar runt ett stembord och det hemliga magikersällskapet Andarnas sällskap sägs ha hållit till här.
- Cindarhavet** Det innanhav som omsluts av Cindarell med undantag av det sund i söder som kallas Cindars händer. Rikt på fet fisk men svårseglat under vintern då stormar och isflak gör färder farliga.

Errata

I skenet av de omvälvande händelser som ägt rum i och kring det fjärran kungariket Cindarell var det min hedervärde faders uttryckliga önskan att hans verk skulle kompletteras. Då emellertid den store Saabahl kallade honom till sig innan han hann sammanställa sina anteckningar har hans ovärdige son sökt uppfylla hans sista önskan.

Detta tillägg är utfört av Rasin um-Alansur i skenet av i det ettusentrettonde året efter Uppvaknandet.

OBS! Detta tillägg berättar om Ales och Minns äventyr. Den som inte vill få handlingen avslöjad bör därför först läsa Cindarellkrönikan i sin helhet och sedan återvända hit.

Errata 1 – Cindarellkrönikan

601 eCF: Alemon och Minnea föddes i ett kloster i Saabahl. Deras mödrar, Alatea och Almina, dog dock båda tidigt och då den förkrossade Legim drabbades av vansinne och försvann sändes de åter till Cindarell och staden Gylde. Där upptogs de i stadens kloster jämte andra föräldralösa barn och växte upp utan vetskap om sin bakgrund.

Våren 613 eCF ”Sönernas armband”, de händelser då Ale och Minn rycktes upp ur sin tillvaro i Gylde och medföljde Elrind och Legim på deras jakt efter Khendirs magiska armband. Ales och Minns mod kullkastade Khendirs förhoppningar om odödlighet genom armbanden och i kampen stupade både Elrind och dennes rival Sorogon. Legim uppgav krigarens väg, skänkte sitt svärd till Ale och tog med sig honom och Minn till Tre Vägars Kloster.

Sommaren 616 eCF ”Brödernas stad”, de händelser då Ale och Minn på eCF skilda vägar följde Sartors söner Krang och Morvan till den mytomspunna staden. Där blev de varse faderns ondskefulla natur och bevittnade också hur han dräpte sina söner. Ale inspirerade folket till en resning och Minn fällde Sartor själ, varvid den första av Randars tre portar stängdes. Ale och Minn omhändertogs sedan av de kvarvarande sönerna Ragnvald och Cihrind.

Vintern 617 eCF ”Frändernas ring”, de händelser då Ale och Minn sökte rentvå smedslärlingen Tjalve genom att återfinna kungens signetring. Med Cihrind och dvärgen Orim färdades de till Ekedal där de uppenbarade den fallne allfader Cindarios XIV:s planer att öppna Randars andra port. Legims svärd föreföll ha krafter bortom dess metall men det var framför allt Minns krafter inom illusionismens magiskola som störtade Cindarios XIV och räddade Cindarell.

Våren 618 eCF ”Hertigens son”, de händelser då Ale och Minns kungliga uppdrag till hertig Harald av Mark övergick i en jakt på dennes bortförde son och påtänkte arvinge till Cindarells tron. I sällskap med kunskaparen Bard sökte de

såväl bland svartpräster som bland vandrare innan barnet återfanns hos alvkvinnan Elvina. Ale och Minn insåg att de bedragits, vände sig mot Bard och tog Elvinas parti. Hertigens son visade sig i själva verket vara Elvin, son av alvkungen Elendor, och Ale och Minn påtog sig att återföra honom till sin far.

Sommaren 618 eCF ”Konungens dotter”, de händelser då Ale och Minn kämpade sig genom hertigens rike för att återföra alvkungens son till sin far. De fann då att hertigen dragit samman svartfolk för att erövra tronen med våld i stället för list men genom att avslöja planerna vände de folket mot honom. Hos alverna uppdagades det att Minn var dotter till Elendor och alltså av alvsk härkomst. Med alvernas hjälp slogs svartfolken tillbaka och tack vare Minns magi kunde såväl hertigen som hans falska magikunniga maka besegras. Tyvärr stupade också Cindarells konung, varvid landet stod utan kung.

Vintern 619 eCF ”Drakens vinter”, den resa som Ale och Minn företog över haven för att återfinna Cindars förlorade barn, de fem stammar som aldrig nådde Cindarell efter flykten från urhemmet Cinda. De djärva upptäckarna fann spår efter den förste konungen, Seren den store, men havets fägor tog en fruktansvärd tribut och bara Ale och Minn överlevde mötet med Cindas nya härskare.

Sommaren 620 eCF ”Svärdets vår”, Ales och Minns ankomst till cindariernas förödda urhem Cinda, där Rivas stam dväljdes under drakarna Nidelds och Nidafrosts ok. Ales seger över elddraken Nideld uppenbarade att hans svärd var Seren den stores svärd och gav det hårt prövade folket ett nytt hopp. Han överlämnade det till Rivas siste kung på det att denne skulle föra sitt folk till Cindarell men split såddes som leddes till förräderi av kungens egen son. För att sona sitt folks brott gav kungasonen sitt liv för att täcka dess flykt undan Nidafrosts vrede. Viktigare än flykten var dock att Ale och Minn innan de lämnade Cinda avlade ett barn – den blivande Legemin.

Våren 621 eCF ”Dareions gryning”, Ales och Minns fortsatta sökande efter de förlorade stammarna ledde dem söderut efter Salassa och Parator. Den

förstnämnda stammen visade sig ha seglat på haven sedan Cinda flykt som straff för sitt förräderi mot sina bröder. För att sona sitt brott räddade Salassa Riva och förde Ale och Minn till det främmande riket Saabahl, där Parator sedan förraderiet hållits som slavar och avfallit till hednadyrkan. Efter en farlig färd genom ökenlandet fann Ale till slut spåren efter Parator men förlorade också Minn till de mystiska bibliotekarierna.

Sommaren 621 eCF ”Saabahls zenit”, de omvälvande händelserna i det främmande riket Saabahl. En våldsamt kamp utbröt mellan de kunskapsbevarande bibliotekarierna, de rebelliska dareierna, de hedniska paratorernas avgud och de många fraktionerna i härskarhuset Saal. Kampen ledde till samtligas fall och ur askan återuppstod ett nytt Saabahl. Ale och Minn förmådde de nya härskarna att frige Parator, varvid Salassa genom att segla också dem till Cindarell kunde utföra sin sista botgöring. Såväl Salassa som Parator saknade överlevande kungaättlingar men Ale och Minn fick höra hur Legim fört drottning Alatea och hertiginnan Almına till Saabahl där de fött två barn – Ale och Minn.

Hösten 621 eCF ”Angarthias skymning”, den avgörande kampen i det andra Cindarell. Från Saabahl ledde spåren vidare till Angarthia, en gång ett blomstrande rike under broderfolken Anger och Gartha men nu helt i den mäktige vampyren furst Varyans tänder. I Angers katakomber återfann man delar av folket i ett dvalaliknande tillstånd där endast Garthas hemliga böner höll dem i liv och därmed nekade Varyan deras själar. Ett farligt sökande genom det kuvade landet ledde dem till slut till Gartha men också fursten fann vägen dit.

Utanför Garthas stad kom ett våldsamt slag att utkämpas, såväl ovan bergen som under dess rötter, innan Ale och Minn lyckades fälla furst Varyan och därmed befria båda folken. Angers kung hade dödats av fursten men Garthas drottning levde ännu. Efter att ha hört Ales och Minns berättelse avböjde hon dock tronen. Hennes motivering löd att hennes ättemor Alga förutspått att den som uppfyller Cindars vilja och blandar blodslinjerna är den sanne konungen. Den hon syftade på var Ales och Minns nyfödde son Legemin.

Våren 622 eCF ”Vandringens slut”, den långa marschen tillbaka till Cindarell. Salassas skepp återvänder aldrig från öster till Angarthia och Ale och

Minn tvingas i stället leda Cindars sista stammar landvägen västerut mot Cindarell. Vandringen går över ändlösa landmassor där allting förefaller stort och vilt tills de slutligen når ett mäktigt men slutet folk. Den enväldiga kejsarinnan tar dem för barbarer och tvingar dem att uppföra en mur till skydd mot barbarer västerifrån och först efter invecklade palatsintriger och hårda strider uppdragas det att barbarerna i själva verket är cindarier på flykt. Något hemskt har hänt i Cindarell under deras långa frånvaro...

Sommaren 622 eCF ”Cindarells frälsare”, befrielsen av Cindarell. Ale och Minn återvände slutligen till Cindarell, bara för att finna att den okände Niner tagit makten i guden Randars namn. Niner är ingen annan än Khendir, som efter att ha förvärvat andens, köttets och materians kraft lyckats återvända till vår värld. Ale och Minn ställdes nu inför en hård kamp inte bara mot Niners apostlar utan också de uppväckta gamla gudarnas vidunder. Genom tro och mod lyckades Ale och Minn vinna folkets hjärtan och befria Cindarell.

Vintern 622 eCF ”Gudarnas kamp”, Cindars slutliga strid. Som kung och drottning av Cindarell enade Ale och Minn hela rikets folk och inte bara människor utan också alver, dvärgar och jättar samlades under deras banér. Ett fälttåg mot Norra ödemarkerna ledde fram dem till Randars tredje och sista port, där den slutliga striden tog vid. Här föll emellertid inte bara svartfolken utan också det förmodat utdöda randarerna över dem och Ale och Minn tvingades bege sig in genom porten för att konfrontera Randar själv. Genom en avgörande offerhandling svängde vågskålen över till Cindars fördel och starkare än någonsin återvände han till Cindarell och förintade Niner och Randar. Cindar och alla hans sju folk återförenades därmed i Cindarell.

Errata 2 – Alemon och Minneas släktträd

